

Antony Blinken'in Çin ziyareti ve ABD'nin iki yüzünlüğü

ABD emperyalizminin stratejisi, halen ana tehdit olarak Çin'i görmeye devam ediyor.

ABD, Hint-Pasifik Bölgesi'ndeki askeri yığınağını güçlendirmeyi

sürdürüyor. Bu agresifliği, Çin'in öncelikle Güney Çin Denizi'nde hakimiyet kuracağı, buradan alacağı güçle küresel hakimiyet arayışına gireceği iddiasına dayandırıyor.

Dolayısıyla ABD, Çin'i bu bölgede çevrelemek için elindeki imkanları harekete geçiriyor, özellikle bölgesel müttefiklerini mobilize etmeye çalışıyor.

s.14

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2023 / 10
1 Temmuz 2023

Kızıl Bayrak

kizilbayrak79.net

Rejimin saldırılarını püskürtmek için...

Birleşik mücadele!

**Merdan Yanardağ'a kumpas:
Zorbalıkla yönetim hezeyanı**

Yanardağ örneğinde olduğu gibi onurlu direniş sergileyenlerle dayanışmayı yükseltmek güncel bir ihtiyaç olarak belirmiş durumdadır.

**Çürümüş sendikal
düzen aşılmalıdır!**

İşçi sınıfı, bu ağa takından kurtulmak için tabandan birliğini kurmalı, devrimci bir sendikal anlayışı inşa etmek için mücadelesini güçlendirmelidir.

**Almanya demiryollarında
grev kapıda**

Ülke yeniden bir süresiz grev sürecine girer mi? Mücadele etme istek ve kararlılığını döne döne gösteren 180 bin demiryolu işçisinin alacağı tutumdur.

Rusya'da "isyan" ve olası sonuçları- A. Serhat

s.17

İsviçre'deki "kadın grevi" üzerine...

s.24

Birleşik mücadele yükseltilmeden rejimin saldırıları püskürtülemez!

Şaibeli seçimlerle işbaşında kalan gerici-faşist rejimin ilk işlerinden biri, İngiliz vatandaşı Mehmet Şimşek'i Hazine ve Maliye Bakanlığı'na atamak oldu. "Kurtarıcı" diye pazarlanan Şimşek, son günlerde sık sık "rasyonel zemine döneceğiz" diye açıklama yapıyor. Rasyonel/akılcı bir zemine dönmek için, o zemini terk etmiş olmak gerek. Buna göre AKP-MHP rejimi irrasyonel/akıldışı bir ekonomik politika izliyordu. Şimşek demek istiyor ki: "Saray rejimi seçimlerde oy devşirmek için akıldışı bir politika izliyordu. Artık akılcı zemine dönüyoruz."

O kadar pervasız, o kadar pişkinler ki, "ekonomiyi Saray rejiminin politik çıkarlarına göre belirliyoruz" diyebiliyorlar. Ancak her şeye rağmen bir şeyi ihmal etmediler: O da sermaye sınıfına hizmettir. Bu alanda hiçbir aksamaya yer vermediler. İşçi sınıfı ve emekçiler açısından ise durum tam tersiydi. On milyonlarca işçi ve emekçi daha derin bir sefaletle itildi. "Asgari ücrete yüksek zam yaptık" diye utanmadan propaganda yaptılar. Oysa sefalet ücret bir-iki ay içinde açlık sınırının altında kalıyordu. Ancak bu, saraylarında sefalet sürenlerin gündeminde olan bir şey değil. Emekçiler, onları ancak oy deposu olarak ilgilendiriyor. Seçim rüşveti dağıtarak, din istismarını had safhaya

çıkartarak, şoven ırkçılığı körükleyerek, düzmece videolar yayınlamaya oy talep ettiler. Bu pespaye seçim propagandasının kısmen de olsa işe yaradığı görüldü. Aldıkları ve çaldıkları oylarla rejimlerini sürdürüyorlar. Elbette bu "başarıyı" hem "yerel" hem küresel sermayenin destek ve onayına borçlular.

KAŞIKLA VERDİKLERİ SEÇİM RÜŞVETİNİ KEPÇEYLE GERİ ALIYORLAR

AKP-MHP koalisyonu seçim kazanmayacağını biliyordu. Zira tepeden tırnağa kokuşmuş/mafyatik bir rejim kurdular. Depremde yüz binleri ölüme terk ettiler. Toplumun geniş kesimleri nezdinde meşruiyetlerini yitirdiler. Bu bağlamda emekçilere kısıntı düzeyinde bazı seçim rüşvetleri vermek durumunda kaldılar. TL'nin değer kaybetmesini Hazine ve Merkez Bankası rezervlerini eksiye düşürerek kısmen durdurabildiler. Aksi halde kriz daha da derinleşecekti.

Hazine boş Merkez Bankası ekside olunca, döviz girişi sağlamak için Londra'daki "faiz lobisi" ile Körfez şeyhlerinin kapılarını aşındırmaya başladılar. Daha önce Tayyip Erdoğan tarafından hırsız ilan edilip Saray'dan kovulan Mehmet

Şimşek'i bunun için yeniden bakan yaptılar. Bakan sıfatıyla ilk ziyaretini Birleşik Arap Emirlikleri'ne (BAE) yapan Şimşek, şeyhlerle yaptığı pazarlıkları gizli tuttu. Bundan dolayı dilendiği petro-dolar karşılığında ne vaat ettiği henüz tam bilinmiyor.

"Nas"ı çöpe atıp Londralı tefecilere yaranmaya çalışan Tayyip Erdoğan, tek hamlede faizi %15'e yükseltti. Ancak ekonomistler, Londra'daki vurguncuların bu kadarlık bir faizi cazip bulmadığını, beklentilerinin %30 civarında olduğunu belirtiyorlar. Anlaşıldığı kadarıyla "yerli/millî" Saray rejimi, bu artışı yerel seçimler sonrasında bırakmış. Zira bu düzeyde bir artışın AKP'nin oy istediği kitleleri daha derin bir sefaletle sürüklemesi kaçınılmazdır. Bu durumda rejim, yerel seçimleri atlatana kadar mafya babalarının getireceği kara para ile Körfez şeyhlerinden "kayıt dışı" yüksek faiz karşılığında alabileceği petro-dolarlarla işi götürmeye çalışacak. Bunlara yaz mevsiminde toplanan turizm gelirlerini ekleyecek.

Dışarıdan gelecek dövizle bağımlı olan "yerli/millî" rejim, ödeyeceği faizleri karşılamak için paraya ihtiyaç duyacak. Uygulayacağı "rasyonel" politikalarla hem "yerli" hem yabancı sermayeye aktaracağı kaynakları toplayacak. Bu ise işçi ve

emekçilere daha pervasızca yüklenmek anlamına geliyor. TL'nin değer kaybetmesi, zamlar, yüksek enflasyon gibi araçlarla faizcilere ödenecek para işçi ve emekçilerin cebinden çalınmaya başladı. Seçim rüşveti olarak kaşıklıkla verilenler, şimdiki kepçeyle geri alınıyor.

ESAS DARBE YEREL SEÇİMLER SONRASINA ÖTELENİYOR

AKP şefinin yerel seçimlerden sonra faizi Londralı tefecilerin istediği gibi %30'a çıkartacağı söyleniyor. Yani bir tür "sefaleti kontrollü derinleştirme" taktiğine başvuruyor. Sefaletle sürüklediği kitlelere seçimler öncesinde yine bir "seçim rüşveti" dağıtarak oy devşirmeye çalışacak. Seçimler geçince ise "eli serbest" kalacak. Yani Saray rejimi işçilere, emekçilere esaslı darbeyi yerel seçimler sonrasında indirmeye hazırlanıyor.

Bu kapsamda yapılan hazırlığın diğer bir yönü ise, şimdiden zorbalığı ayyuka çıkartarak gelişecek sınıf ve kitle hareketinin önünü kesmektir. Muhalif sesleri devlet terörüyle bastırıp hem sefaleti hem orta çağ artığı ideolojisini olabildiğinde topluma dayatmaya çalışacak. Rejim bunun işaretlerini farklı alanlarda veriyor.

Bu noktada "uzmanlar" tarafından

yapılan kimi “analizlere” değinmek lazım.

Bu “derin” analizlere göre, yabancı sermaye hukukun, demokratik hak ve özgürlüklerin ayaklar altına alındığı ülkelere gitmez. Bundan dolayı Saray rejimi mecburen “hukuk devleti” kurallarına dönüş yapacak. 28 Mayıs sonrası için bu yönde beklentiye girenler şimdiden hayal kırıklığına uğradılar. Tele1 Genel Yayın Yönetmeni Merdan Yanardağ'ın kumpas kurularak tutuklanması olayı- tek başına bu olay- kurulan denklemin sahteliğini gözler önüne sermeye yetiyor.

Bazı yorumlarda ise yabancı sermayeyi çekmek isteyen rejimin zorbalığı arttırmasının çelişki olduğu öne sürülüyor. Oysa bunda hiçbir çelişki yok. Zira yabancı sermayenin sözünü ettiği hukukla, demokratik hak ve özgürlüklerin hiçbir alakası yoktur. Onların derdi faiz oranlarının düşük olmasıdır. Hatta zorba rejimler onlar için daha caziptir. Zira AKP-MHP rejiminin yaptığı gibi grevleri yasaklar, hak arama mücadelelerini kolluk kuvvetleriyle engellemek ister. Bu ve benzer hak ihlalleri elbette küresel tefecileri ilgilendiren şeyler değil. Onlar için “hak-hukuk” sermayelerini ve alacakları faiz rantını güvence altına almaktır. Mesele bundan ibaret. Dinci-faşist rejim faizleri onların istediği seviyeye yükseltince, gelmekte bir an bile tereddüt etmeyecekler. Zira halkına zulüm uygulayan despotlar, Londra'daki “faiz lobisi” karşısında süt dökmüş misali pısrık olurlar. Bunu da en iyi bilen bizzat o tefeci vampirlerdir.

REJİMİN DENKLEMİNİ İŞÇİ SINIFININ DİRENİŞİ BOZABİLİR

Sermayenin ‘demir yumruğu’ misyonu hareket eden AKP-MHP koalisyonu, planını hazırlamış görünüyor. Ancak bir planın hazırlanması ile hayata geçirilmesi farklı şeylerdir. Bu noktada kritik olan, işçi sınıfı ile emekçilerin nasıl tepki vereceğidir. Zira gerici-faşist rejimin planı emekçileri net bir ikilemler karşı karşıya bırakıyor: Uysal bir şekilde boyun eğmek, hem “yerli” hem de yabancı faiz lobilerine aktarılacak devasa servetleri ödemeyi kabul etmek ki bu, rejimin onur kırıcı dayatmalarını sineye çekmek anlamına gelecektir. Vurgulamak gerekiyor ki, dayatmalara boyun bükme işçi sınıfına yakışan bir tutum değil.

Diğer seçenek ise, mücadeleyi tercih etmek, sınıfa sefaleti dayatanlardan hesap sorup hakları kazanmaktır. Bunun için ise örgütlü, fiili-meşru mücadelenin adım adım örülmesi gerekiyor. İşçi sınıfı ve emekçiler tüm yapay ayrımları bir kenara itip birleşik mücadeleyi yükseltmeden ne sermayenin ne de onun vurucu gücü olan gerici-faşist rejimin saldırıları püskürtülebilir...

Merdan Yanardağ'a kumpas...

Rejimin zorbalıkla yönetme hezeyanı!

Troller tarafından yürütülen ve İyi Partili ırkçılar tarafından desteklenen siyasi linç kampanyasının ardından TELE 1 Genel Yayın Yönetmeni Merdan Yanardağ tutuklandı. Polisin TELE 1 kanalını basarak yaptığı gözaltı işlemi, Yanardağ'ın bir gün nezarete tutulması, savcının ifadeyi geç alması ve nihayet Saray'ın talimatıyla yargı aparatının tutuklama kararı alması... Tüm bunlar düzen hukukuyla alakası olmayan kurgulanmış bir planın adım adım uygulanmasıdır.

“KUMPAS REJİMİ” YİNE İŞBAŞINDA!

Linç kampanyasına vesile edilen ifadeler, Yanardağ'ın gazeteci kimliği ile yaptığı bir analizdir.

Kokuşmuş burjuva rejiminin yasalarına göre bile herhangi bir suç teşkil etmiyor. Zaten bunu, tutuklama kararı verenler başta olmak üzere herkes biliyor. AKP-MHP rejimi “linç taburu” olarak kullandığı trolleri, Saray beslemesi tetikçi medyayı, kolluk kuvvetlerini ve yargıyı kullanarak kurduğu kumpasla zorbalık önünde diz çökmeyenlere gözdağı vermek istemiştir.

Kendisine kurulan kumpasın farkında olan Merdan Yanardağ, saldırı karşısında geri adım atmadı. Haksızlığa boyun eğmeyeceğini, zorbalığa karşı direneceğini ilan ederek, saldırıyı planlayanların ilk adımda hedeflerine ulaşmasına engel oldu.

Bu arada kumpas olayı, seçimlerden önce “demokrat sağcı” pozları takının İyi Parti şeflerinin yüzlerindeki maskeyi atıp tiksinti verici ırkçılıklarını gözler önüne sermelerine de vesile oldu. Görüldü ki, “ırkçıdan demokrat yaratma” çabası beyhudedir.

“KAMÇIYLA HİZAYA GETİRME” REJİMİ KURMA ÇABASI

Türkiye’de zorbalık ve düzene muhalif gazetecilerin tutuklanması, hatta kimi zaman öldürülmesi yeni bir olay değil. Sermaye devletinin bu konudaki sicili de kanlı/karanlıktır. Buna karşın gerici-faşist rejimin Yanardağ'ı hedef alan saldırısı, “sıradan” bir olay değil. Bu kadar aleni bir şekilde kumpas kurulması, rejimin “olağan araçlarla” yönetme kabiliyetinin olmamasından da kaynaklanıyor. Yanardağ'ı hedef alan saldırı, rejimin “kaba zorbalıkla yönetme” evresine geçtiğini, bu tarz icraatlarla yola devam etme eğiliminde olduğunu gösteriyor.

İşçileri ve emekçileri zaten sefaletle mahkum eden rejim, adı konmamış bir IMF programı uygulayarak bu sefaleti iyice derinleştirecek. Özellikle yerel seçimlerden sonra bu alanda çok daha pervasız olması bekleniyor. Faizleri Londra'daki “faiz lobisinin” istediği düzeye, yeni %30'lara çıkarmak durumunda kalacak. Zira sistem onlardan gelecek kaynaklara muhtaçtır.

Ekonomi dipteyken rejimin siyasi meşruiyeti de sorunludur. Zira seçimleri normal şekilde kazanmadılar. Ancak ABD ile perde arkasında pazarlık yaparak, Biden yönetiminin ve AB şeflerinin desteğini alarak rejimi ayakta tutabildiler. Seçimlerin şaibeli olduğunu herkes biliyor. Ancak bunun sözü edilmiyor. Ancak rejimin tepesindekiler nasıl bir hile/hurda ve manipülasyonla seçimleri gasp ettiklerini iyi biliyorlar. Yani toplumsal meşruiyetleri olmadığı gibi, kitle destekleri de gerilemiştir. Bunu en iyi onlar biliyor ve bundan dolayı kamçıya sarılıyorlar.

Kokuşmuş rejimleri bu sorunlarla

karşı karşıya dururken “olağan” araçlarla yönetmeleri mümkün değil. Artık ne anlatacakları bir hikaye ne verecekleri bir vaat kaldı. Saray'a biat etmeyenleri “kamçıyla hizaya getirme” rejimi kurmak talaşındalar. Geleceklerini böyle bir rejimin kurulmasına endekslemiş görünüyorlar.

ZORBALIĞA KARŞI DİRENİŞ!

İlerici ve devrimci güçler, Kürt hareketi, Aleviler, muhalif kesimler, Cumar-tesi Anneleri, basın emekçileri, kadınlar, gençlik hareketi, grev yapan, sosyal hakları için mücadele eden işçiler ve emekçiler... kısacası hak ve özgürlük mücadelesi veren, bunun için demokratik eylem yapma hakkını kullanan tüm kesimler, rejimin şiddetine maruz kalıyor. Bundan dolayı rejimin zorbalığı ve hedefleri konusunda, muhalif kesimlerde belli bir bilinç açıklığı olduğu söylenebilir.

Sorunları, talepleri ya da hareket noktaları arasında farklar olsa da geniş bir toplumsal muhalefet mevcut. Bu saflarda yer alanların tümü gerici-faşist rejimin saldırılarına maruz kalıyor ve iktidar daha pervasız olacağını gösteren adımlar atıyor. Buna karşı birleşik direniş esas alan bir mücadelenin örülmesi, hak ve özgürlüklerin korunması açısından büyük bir önem taşıyor. Yanardağ örneğinde olduğu gibi direniş sergileyenlerle dayanışmayı yükseltmek, bunu yaygınlaştırmak, haklardan/özgürlüklerden geriye ne kaldıysa korumak ve genişletmek için birlikte mücadele zemini yaratmak güncel bir ihtiyaçtır. Dinci-faşist rejime karşı mücadelede samimi/kararlı olanlar ortak bir direniş hattı oluşturmak için çaba harcamalıdır.

TÜSİAD'ın “demokrasi aşkı” mı nüksetti?

Kirli/şaiBELİ seçim sürecinde sesi çıkmayan, Tayyip Erdoğan'ın hile/hurda ile saltanata devam etmesine itirazı olmayan TÜSİAD şefleri, bu aralar ortalıkta görünmeye başladı. TÜSİAD yönetimi, ekonomik durumla ilgili tespit ve önerilerini sunmak üzere 16 Haziran'da YİK (Yüksek İstişare Kurulu) toplantısı öncesinde Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'le bir araya geldiler. Basına kapalı düzenlenen toplantıda sermaye kodamanlarının Saray rejimine beklentilerini Şimşek'e ilettikleri bildirildi.

Gerici-faşist rejimin Maliye ve Hazine Bakanı Şimşek, görüşmeden sonra açıklama yapmazken, TÜSİAD şefleri rejimden beklentilerini kamuoyuna açıkladılar. YİK toplantısında yapılan konuşmalarda, “TÜSİAD şefleri demokrasi istiyor” havası estirildi. Dinci-faşist rejim ve onun başındaki Tayyip Erdoğan'la yola devam etme kararı alan sermaye kodamanları, Türkiye'yi daha şeriatçı, daha ırkçı, daha faşizan bir rejimin insafına terk ettiler. Şimdi de çıkmışlar, hiç utanmadan böyle bir rejimden demokrasi beklediklerini söylüyorlar.

TÜSİAD YİK Başkanı Tuncay Özilhan, ekonomik krizin çözümü için makroekonomik istikrar, yapısal reformlar ve hukuk devletinden oluşan üç ayaklı bir program gerektiğini savundu. Temel değerler konusunda netleşmeli ve çoğulcu demokrasiyi, laikliği, piyasa ekonomisini ve kurallara dayalı liberal dünya düzeninin parçası olmayı artık tartışma dışına itmeliyiz görüşlerini savunan Özilhan, gerici-faşist rejime bir tür ekonomik program önerdi.

“Yatırımların artması için elverişli koşullar, hukukun üstünlüğünün ve yargı bağımsızlığının şüphe götürmediği, güçler dengesinin sağlandığı, çoğunlukçuluğun değil çoğulculuğun esas olduğu, atamalarda liyakatin esas olduğu, özerk kurumların bağımsızlığının güvence altında olduğu bir yönetim modeli ile sağlanı” ifadelerini kullanan Özilhan, gerici-faşist rejimin tahkimatının olmazsa olmazları olan şeylerden vazgeçmesini talep ediyor. Esas mesele ise, “piyasa ekonomisini ve kurallara dayalı liberal dünya düzeninin parçası olmak...”

TÜSİAD Yönetim Kurulu Başkanı Orhan Turan da Özilhan'la benzer talepler diletti. “Demokratikleşme, hukukun

Saray rejimi hem emperyalistlerin hem sermaye sınıfının tercihiyle işbaşında tutuldu. Demek ki daha dinci daha zorba bir rejimle yola devam etmeyi çıkarlarına uygun buluyorlar. Dolayısıyla zorba rejimin yarattığı sorunlardan onlar da dolaysız bir şekilde sorumludur.

üstünlüğü, toplumsal cinsiyet eşitliği ve eğitim reformunun ana gündemleri olduğunu” iddia eden Turan, “Bu parlamento döneminde Cumhuriyetimizin birinci yüzyılındaki kazanımları korumalı, güçlendirmeli ve eksikliklerini gidermeliyiz. İstanbul Sözleşmesi'ne geri dönüşmesini istiyoruz” dedi.

TÜSİAD şefleri sınıflı bilinci gelişmiş, sistemi iyi tanıyan kişiler. Dinci-faşist rejimin İstanbul Sözleşmesi'ne dönmek bir yana, Medeni Kanunu'nu bile tartışmaya açtığı, AKP-MHP rejimine destek veren şeriatçı güçlerin artık meclis çatısı altında bulunduğunu TÜSİAD şefleri gayet iyi biliyor. Türkiye tarihinin en sağcı en şeriatçı en ırkçı parlamentosunun desteğine yaslanarak “Yeni Türkiye” dönemini başlattığını ilan eden Saray rejimi dinci/şeriatçı zihniyeti daha da yaymak için tüm okullara imam hatipli ya da ilahiyat fakültesi mezunu kişiler atadı. Karma eğitime karşı olan bir gericiyi Millî Eğitim Bakanı yaptı. Kadınların sokakta rahat yürümediği bir ülke yaratma yönünde atım atan rejimin, İstanbul Sözleşmesi'ne döneceğine sermaye kodamanları inanıyor olabilir mi?

TÜSİAD şefleri, dinci-faşist Saray rejiminden “...Hukukun üstünlüğünün ve yargı bağımsızlığının şüphe götürmediği, güçler dengesinin sağlandığı, çoğunlukçuluğun değil çoğulculuğun esas olduğu, atamalarda liyakatin esas olduğu, özerk kurumların bağımsızlığının güvence altında olduğu bir yönetim modeli...” kurmasını mı bekliyor?

Görünen o ki sermayenin kodaman takımı, gerici-faşist rejimin riyakarlıkta sınır tanımayan icraatlarından epey şey öğrenmişler. Aksi halde dinci-şeriatçı-ırkçı-mafyatik bir rejimden bu taleplerde bulunmazlardı. Anlaşıldığı kadarıyla TÜSİAD şefleri gerici-faşist rejimle yola devam kararı aldıktan sonra, yağma ve talan politikasında bazı düzenlemeler yapılmasını bekliyorlar. Ekonominin başına biri İngiliz diğeri Amerikan vatandaşı “iki kurtarıcı” atanması onları memnun etmiş olmalı. Nitekim yabancı sermayeye “güven” vermek için birtakım adımlar atılmaya başladı. İlk adımda TL'yi %20 civarında fiilen devalüe ettiler. Sermaye kodamanlarını asıl ilgilendiren meselelerin bu kısmıdır.

Hal böyleyken İstanbul Sözleşmesi'ne

dönülmesinden, hukukun üstünlüğünden söz etmeleri, gerici-faşist rejime verdikleri desteğe kılıf uydurma çabasına benziyor. Saray rejimi onların söylediği şeyleri yapsaydı memnun olurlardı muhtemelen. Ancak sürecin farklı bir mecra da ilerlediğini onlar da gayet iyi biliyor. Hem dinci-faşist rejimi destekliyor hem “demokrat” görüntüsü vermeye çalışıyorlar.

Saray rejimi hem emperyalistlerin hem sermaye sınıfının tercihiyle işbaşında tutuldu. Demek ki daha dinci daha zorba bir rejimle yola devam etmeyi çıkarlarına uygun buluyorlar. Dolayısıyla zorba rejimin yarattığı sorunlardan onlar da dolaysız bir şekilde sorumludur. Türkiye'de şeriatçı-ırkçılığı geriletmek, demokratik, sosyal, siyasal hakların kazanılması ise ancak gerici-faşist rejime, sermayeye ve emperyalistlere karşı birleşik mücadelenin yükseltilmesiyle mümkün olabilir.

Gerici kuşatmaya karşı mücadele...

K. Düşgör

14-28 Mayıs seçimlerini “kazanan” gerici-faşist iktidar, hiç zaman yitirmeden din istismarına dayalı karanlık zihniyetlerini topluma dayatmaya devam ediyor. Esas hedefleri olan gerici-faşist rejim tahkim edilirken toplumsal muhalefetin ve mücadelenin gelişmesinin önünü kesmek için din istismarı sistemli bir tarzda hayata geçiliyor. Seçimlerin ardından gerici-faşist iktidarın ilk icraatları eğitim kurumlarına on binlerce din görevlisi yerleştirmek, hedef gösteren açıklamalarla toplumu ayrıştırmak, adliyelerde Kuran kursları açmak, ilerici, sol, muhalif kesimlere yönelik gözaltı ve tutuklama terörünü sistemli bir biçimde uygulamak oldu.

Gerici-faşist rejimin başı Erdoğan, 2012’de yaptığı bir konuşmada eğitimdeki hedeflerinin “dindar ve kindar nesiller yetiştirmek” olduğunu ifade etmiş, 2020’de ise siyasi bakımdan başarılı olduklarını ancak fikri iktidarı henüz kuramadıklarını belirterek asıl hedefini açıklamıştı. Bugün atılan adımların temel hedeflerinden biri de işte bu “fikri iktidarlarını” güçlendirmektir.

Sermayenin ihtiyacına ve çıkarlarına uyumlu ve biat eden bir nesiller topluluğu yetiştirmek amacıyla öncelikle eğitim alanı dizayn edildi. Yıllar içinde dini müfredatın yoğunlaştırılması, 4+4+4 sistemi, gerici vakıf ve cemaatlerle yapılan protokoller, ilerici eğitim emekçilerinin tasfiyesi, liselerin büyük bir bölümünün imam hatiplere dönüştürülmesi gibi birçok adım bu amaçla atıldı. Eğitim alanındaki bu gerici politikaların son uygulaması ise ÇEDES projesi oldu. Proje kapsamında pedagojik eğitimi bile bulunmayan din görevlilerinin “değerler eğitimi” diye tanımlanan dini dogmalarının çocuklara dayatılması amaçlanıyor. Millî Eğitim Bakanlığı, bu projeye okulların kapılarını Diyanet eliyle tarikat ve vakıflara bir kez daha ardına kadar açıyor. Ayrıca, Diyanet’in belirlediği görevlilerin veliler ile ayda bir kez bir araya gelmesi de planlanıyor. Böylelikle eğitim alanındaki bu düzenleme, aynı zamanda geniş toplum kesimleri üzerinde baskı kurmanın da bir aracına dönüştürülüyor.

EĞİTİM, YARGI, SAĞLIK GERİCİLİK KISKACINDA!

Yine çocukları ve gençleri hedef alan

Yapay gündemlerle ayrıştırılan ve dinsel gericilikle bilinçleri uyuşturulmak istenen işçi ve emekçiler bu kuşatmayı ancak kendi gündemleri ve talepleri etrafında bir araya gelerek ve insanca yaşam mücadelesini yükselterek dağıtabilirler.

bir başka adımsa adliyelerde atıldı. Ankara Adliyesi’nin ardından İstanbul Anadolu Adliyesi’nde de hâkim, savcı ve personel çocukları için Kuran kursunun açılacağı duyuruldu. Kartal Müftülüğü tarafından organize edileceği açıklanan Kuran kursu, 7-20 yaş arasındakiler için adliyenin mescidinde verilecek. Tarikatların yerleşmesiyle sık sık gündeme gelen adliyelerdeki bu uygulamalar yargının da dini esaslara göre düzenlenmesinin bir başka alanını oluşturmaktadır.

Bunlara ek olarak, son bir hafta içerisinde Kütahya Dumlupınar Üniversitesi personelin çocukları için yaz Kuran kursu açılacağı duyuruldu. Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi ise Kuran kursu öğreticileri için “eğiticilerin eğitimi” programı düzenledi. Kartal Halk Eğitim Merkezi ile İnsan Medeniyet Hareketi Hicret Derneği arasında imzalanan yaz okulu protokolü kapsamında 7-13 yaş arası kız ve erkek çocuklara dini ve sportif faaliyetlerde bulunma ve kamu okullarında yaz okulu

açma yetkisi verildi.

Üniversiteler, adliyeler ve okulların yanı sıra din görevlileri “manevi danışman” adı altında hapisaneler, kadın sığınma evleri, öğrenci yurtları ve sağlık kurumlarına da yerleşmiş durumda. Böylece toplumsal yaşamın her alanı tarikat ve cemaatlerin görünen yüzü olan “danışmanlarla” ağıyla kuşatılmış durumdadır.

Tüm bu adımlar, gerici-faşist rejimin toplumu tepeden tırnağa dini referanslar temelinde yönetme planlarının köşe taşlarını oluşturmaktadır. Ancak bu yolla burjuvazinin çıkarları, emekçilerin çıkarları gibi göstererek çürümüş iktidarlarını ayakta tutabiliyorlar. Yine bu yolla sürekli artan enflasyonun, işsizliğin, hayat pahalılığın, zamların üzeri örtülüyor ve ekonomik krizin yükünü döne döne emekçilerin sırtına bindiriliyor. Gerici-faşist politikalarını hayata geçirirken en çok

başvurdukları yöntemlerden biri olan ayrımcı söylemler kullanılarak ve yapay gündemler oluşturularak sefil çıkarlarının üzerini kapatıyorlar.

Böylece ekonomik krizin ağır faturası altında yaşam savaşı veren milyonlar din istismarı ile sindirilerek kontrol altında tutulmaya çalışılıyor. Emekçilerin bilinçlerine etki edebilecek, gerici-faşist iktidara yönelik en küçük bir ses, tepki ve hak arama mücadelesi ise faşist baskı ve zorbalıkla ezilerek topluma gözdağı veriliyor.

Toplum üzerindeki bu baskı ve gerici kuşatma ancak örgütlü mücadele ile dağıtılabilir. Yapay gündemlerle ayrıştırılan ve dinsel gericilikle bilinçleri uyuşturulmak istenen işçi ve emekçiler bu kuşatmayı ancak kendi gündemleri ve talepleri etrafında bir araya gelerek ve insanca yaşam mücadelesini yükselterek dağıtabilirler.

Sivas Katliamı 30. yılında...

“Sivas Katliamı hepimizin ortak mücadelesidir”

“İNSANLIĞA KARŞI İŞLENMİŞ SUÇLAR ZAMANAŞIMINA UĞRAMAZ!”

- 30 yıl geçmesine rağmen katliamın yasal anlamda dahi hesabı verilmemiştir. Katiller affedildi, tutuklular serbest kaldı. Zamanaşımı süreciyle birlikte 14 Eylül’de davanın sonlanması öngörülmüyor. Dava sürecine dair neler söylemek istersiniz?

Cuma Erçe: Koca bir 30 yıl geçti ve iktidar suçluları cezalandırmamakta, gerçekleri su yüzüne çıkarmamakta kararlılar. Biz ise hem ailelerden aldığımız güç ile hem de örgütümüzden aldığımız güçle sonuna kadar bu mücadeleyi sürdürüyoruz. Fakat bu mücadeleyi kendi içinde değil, bugüne kadar bu ülkede yaşanmış onlarca sorun ile bağına kurarak yürütüyoruz. Bu katliamı öne çıkararak ve diğer katliamlarla da yüzleşerek hesap sorma mücadelesini büyütüyoruz. Sadece Sivas için adalet değil, herkes için adaleti de savunan bir yerde duruyoruz. Sivas katliamını diğer katliamlardan ayıran en önemli özellik, sorunların tamamını içine alan bir biçimde işlememizdir.

2 Temmuz’da yaşanan bu katliamda aslında katiller kuyruklarından yakalandılar. 30 yıldır bu katliamın sorumlularının öne çıkardığın figüranlarla ilgilendik. Yani kim taş attı, kim çakmağı çaktı vb. gibi... Ne yazık ki gerçek sorumluları, katliamın gerçek hazırlayıcılarını yargı önüne çıkaramadık. Kısaca o dönem devletin karar organlarında bulunan hiç kimse yargı önüne çıkarılmadı. Ne bir Sivas Valisi, Belediye Başkanı, emniyet müdürü, içişleri bakanı, kültür bakanı, jandarma komutanı, hiç kimse yargı önüne çıkarılmadı. Sadece öndeki piyonlar göstermelik ola-

rak yargılandı ki onların dahi tamamı yargılanmadı. Yurt dışına kaçırıldı, yargılananların cezaları azaltıldı. Örneğin, güya katliamın birinci sanıklarından, kırmızı bültenle aranan Cafer Erçakmak’ın katliamın yaşandığı çok yakın bir yerde, karakola da 50-100 metre mesafede bulunan evinde öldüğü ortaya çıktı. Durum böyle olunca, 30 yıldır verdiğimiz mücadelenin ne kadar haklı olduğu ortaya çıkıyor.

Geçtiğimiz günlerde Musa Anter davasında zamanaşımı kararı verdiler ve aynı tehlike Sivas Davası için de olası bir tehlikedir. Bu soruna iki şekilde yaklaşıyoruz. Birincisi, uluslararası anlaşmalar gereği insanlığa karşı işlenmiş suçlar zamanaşımına uğramaz. Sivas katliamı bu kapsama girer. Dolayısıyla zamanaşımına uğratılmaması gerekir. Bu anlamda iç hukuk geçersizdir. Ama her şeye rağmen, hukuksuzluğun diz boyunu aştığı ülkemizde, AKP-MHP iktidarı altında böyle bir kararın çıkma ihtimali çok yüksek. Lakin biz böylesi bir duruma karşı dire-

neceğiz. Güçlü bir hukukçu ordumuz var. Örgütümüzü hareketlendiriyoruz. İtiraz hakkımızı sonuna kadar kullanacağız. Ola ki böyle bir karar çıktı, biz, “bu artık bitti” demeyeceğiz. PSAKD örgütlülüğü eşitlikten, özgürlükten, emekten yana bütün güçlerle beraber “biz bitti demeden, bitmeyecek” ve dava divana da kalmayacak. Çünkü artık divan biziz, divan halk. Yanı sıra katilleri aklayan zihniyetle de hesaplaşacağız. Sadece Sivas’ta değil, Dersim, Koçgiri, Malatya, Çorum, 10 Ekim, Roboski, Gezi, Gazi, Soma, Suruç, Amasra da dahil bütün katliamlarla hesaplaşacağız. Sadece bunlar da değil, deprem adı altında gerçekleştirilen katliamla da hesaplaşacağız. Kadın cinayetleri, çocuk tacizleri, orman katliamları da dahil...

Karşımızda bir zihniyet var. Hatırlayalım; Ankara Çubuk’ta CHP Genel Başkanı’na bir saldırı oldu, Erzurum’da mitinge yönelik bir saldırı oldu. Tüm buralarda ne denildi: “Yakın, yakın!”. Karşımızdaki

zihniyet bu! Ankara Gar’da biz yine bir Sivas, Kerbela yaşadık. Sivas hicri takvime göre Kerbela’nın yıldönümüydü. 10 Ekim de miladi takvime göre Kerbela’nın yıldönümüydü. Böylesi tesadüf olamaz. Biz üç Kerbela yaşadık. Ayrıca bu zihniyet 12 Eylül askeri faşist cunta ile aynı zihniyettir. O dönem cunta 24 Ocak Kararları’nı hayata geçirmek için yapılmıştı. Bugün de katliamların ardı arkası kesilmiyor ve gelinen noktada halk yoksulluk, açlık ile boğuşurken düzen rant düzenine daha fazla dönüştü. Ayrıca bugün Sivas katliamı bugünkü tek adam rejiminin, şerri düzen arayışının, altı yaşındaki kız çocuklarını evlendiren zihniyetin, merdiven altı tarikatların, bakanlıkların kendi arasında paylaşmanın yolunu döşeyen bir süreçtir. Kısacası bugünkü siyasal atmosferin yolunu düzleyen Sivas katliamıdır. Dolayısıyla Sivas katliamını bu kadar önemsememizin sebebi de budur. Sivas katliamı hepimizin ortak mücadele noktasıdır.

“HALKIMIZ BU MÜCADELEDEN VAZGEÇMEYECEK!”

Önden yapılan anma etkinliklerine yönelik yasaklama vb. saldırılar gerçekleşti. Bunlara dair neler söylemek istersiniz?

- En son Mamak’ta yaptığımız anma da ibadetimiz olan semah esnasında polis bir saldırısı oldu. Ses sistemi kapatıldı. Ama gençlerimiz buna karşı direngen tutumu ile püskürtüldü. Yine İstanbul Sultangazi’de anmamız kaymakamlık tarafından yasaklandı. Bu AKP’nin zihniyetinin olduğu gibi devam ettiğini gösteriyor. Ama halkımız bu mücadeleden

vazgeçmeyecektir.

“YARIM BIRAKTIKLARI İŞİ TAMAMLAMAYA ÇALIŞIYORLAR!”

- Sivas katliamının faili devlet bugün de karanlığını her alanda yaygınlaştırmaya çalışıyor. ÇEDES ile birlikte eğitimde tarikatlar cirit atarken mezhepçi anlayış yaygınlaştırılıyor. Buna karşı baskınız ve mücadele programınız nedir?

- ÇEDES aslında az önce saydığım gelişmelerin sonucundaki en somut projedir. Zaten biz bir laiklik problemi olduğunu söylüyoruz yıllardır. Bunların derdi laikliği ortadan kaldırmak değil. Zira olmayan bir şeyi kaldıramazsınız. Sadece var olan yapı ile yetinmiyorlar. Biliyor-sunuz, derslerin tamamı din derslerine çevrildi. Bununla yetinmediler, okulları imam hatipleştirdiler. Bu da yetmedi, her okula bir imam atayarak aslında medrese eğitime çevirmeye çalışıyorlar. Bununla beraber karma eğitimi de hedeflemiş oluyorlar. Bu proje iki bakanlığın ve bir başkanlığın ortak imzaladığı bir protokol. Yarım bıraktıkları işi tamamlamaya çalışıyorlar. Okullarda imamları hakim kılmaya çalışıyorlar. Cemaat egemenliğini hakim kılmaya çalışıyorlar. ÇEDES böylesi tehlikeli bir proje. Bunun bir ileri süreci kız erkek ayırarak eğitim vermek. Cins ayrımcı, gerici bir eğitimi hakim kılarak şerri bir yönetim oluşturmak. Gericilikten beslendikleri için gericiliği beslemek zorundalar.

“ÖNCELİKLE TEK REÇETEMİZ BİRLİK!”

- AKP-MHP iktidarının seçim öncesinde Alevilere dönük söylemleri ve artan baskı politikalarına karşı mücadele talepleriniz nelerdir?

- Öncelikle tek reçetemiz birlik! Öncelikle tüm Alevi kurumlarının birliğini sağlamak, sonra demokrasi ve özgürlük mücadelesi veren tüm kurumların birliğini sağlamamız gerekiyor. Üçüncüsü de tüm taleplerimize sıkı sıkıya sarılmamız gerekiyor. Öncelikle eşit yurttaşlık çok önemli ve bu sadece Alevileri de aşır. Ayrıca zorunlu din derslerinin kaldırılması talebimiz esastır. Osmanlı döneminde el konulan ibadethanelerimizin teslim edilmesi, cem evlerimizin ibadethanemiz olarak tanınması, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın kapatılması en temel taleplerimiz arasındayken, en önemlisi ve günceli Madımak Otel'i'nin utanç müzesi haline getirilmesi taleplerimizdir.

Son olarak, şeriata karşı laiklik, zulme karşı adalet için bütün canlarımızı 2 Temmuz sabah, saat: 09.00'da PSAKD Sivas Şubesi önünden başlayacak yürüyüşe katılmaya davet ediyorum.

KIZIL BAYRAK / ANKARA

Sivas Katliamı 30. yılında...

Sermaye devletin tarihi, katliamlar tarihidir. Suphiler, Dersim, Maraş, Çorum, hapishaneler, Gazi, Gezi, Roboski ve 10 Ekim gibi katliamlarla dolu bir tarihtir bu.

Sivas katliamının üzerinden 30 yıl geçti. 30 yıldır ilerici, devrimci güçler, Alevi örgütleri ve katledilen/yakılanların yakınları katliamın failerinden hesap sormak için mücadelelerine kesintisiz bir biçimde devam ediyorlar.

2 Temmuz Sivas katliamının katillerini sermeye devleti hep korudu ve kolladı. Sermaye devleti çeşitli vesilelerle bu tutumunu bugüne kadar hep sürdürdü. Dönemin Cumhurbaşkanı Demirel, yaşananın bir “Alevi-Sünni çatışması değil, münferit bir olay olduğu”nu dile getirirken dönemin Başbakanı Tansu Çiller “çok şükür, otel dışındaki halkımız zarar görmemiştir” dedi. Bu açık tutuma katilleri yargılamayı 3-5 piyona indirgeyerek yargı süreci eşlik etti. Daha düne kadar ağırlaştırılmış müebbet cezası alan Sivas katliamının katillerinden biri olan Ahmet Turan Kılıç, bizzat Tayyip Erdoğan'ın kararı ile af edilerek tahliye edildi. Ayrıca

uluslararası hukuka göre “insanlık suçu” kapsamına giren bu katliam mahkeme süreci zamanaşımına uğratıldı. Yargılama süresince saymakla bitmeyecek sayısız hukuksuzluklar yaşandı. Bir başka hukuksuzluk örneği de duruşmalara katılmak isteyenlerin mahkeme salonlarına alınmaması ve bu tutuma karşı direnenlere saldırılmasıdır.

Gericici-faşist iktidar da 2 Temmuz anmaları dahil olmak üzere bugüne kadar yaşanan tüm katliamlarda yitirilen canların anılmasını polis zorbalığıyla hep engellemeye çalıştı. Anmaları düzenleyen ve anmalara katılan kişilere davalar açarak gözdağı vermeye çalıştı. Geçtiğimiz günlerde Mamak'ta gerçekleştirilen anma etkinliğinde ses sistemini kapatarak anma etkinliği engellenmeye çalışılırken, İstanbul'da gerçekleştirilecek 2 Temmuz anma etkinliği yasaklandı.

Açık ki ölüm ve sömürü düzeninde yaşıyoruz. Ve öylesi bir düzen ki bir taraftan iliklerimize kadar sömürüyor, açlığa, yoksulluğa, kölece yaşam ve çalışma koşullarına mahkûm ediyoruz. Diğer taraftan Kürt, Türk, Alevi, Sünni gibi alt kimliklerle paramparça ediyoruz. Yanı sıra yitirdiğimiz canlarımızı anmamıza da tahammül edemeyerek vahşice saldırıyorlar.

Medyasıyla yalanlar uyduruyor, ordusu ve polisi ile saldırıyor, meclisi ile sözde demokrasilik oyunu oynuyorlar. Yasadışı çeteler eliyle cinayetler ve toplu katliamlar organize ediyorlar. Sivas'ta, Maraş'ta, 10 Ekim'de ve daha birçok katliamda olduğu gibi.

Şunu asla unutmamalıyız: Kapitalist düzen var olduğu sürece, yeri, zamanı ve biçimi değişse de toplu katliamlardan kurtulmamız mümkün değildir. Çünkü bu düzen ölümden, kandan, vahşetten ve halkları birbirlerine karşı düşmanlaştırmaktan besleniyor.

Sivas'ta ve diğer katliamlarda yitirdiğimiz tüm canlarımızı anmalı ve asla unutmamalıyız. Bu düzenden hesap sormamız ve yeni katliamların önüne geçebilmemiz ise ancak katillerden hesap sorarak mümkün olacaktır.

F. DENİZ

Hukuksuzluk ve ahlaksızlık rejimi iş başında!

AKP-MHP iktidarı hukuk ve ahlak tanımadığını bir kez daha gösterdi. Yargıtay 3'üncü Ceza Dairesi, Kandıra 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde katledilen Garibe Gezer hakkında verilen ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasını onadı. Bu onamayı unutkanlık, ihmal, bürokrasi vb. gibi ahmakça gerekçelere dayandırmak (muhtemelen böylesi bahaneler ortaya konacak!) riyakarlık olur. Çünkü bu kararla hukuksuzluk ve ahlaksızlık suçuna iktidara biat eden Yargıtay da ortak olmuştur.

Garibe Gezer'in ölümüne sürüklenerek katledilmesi bir yana bırakılsa bile, düzen yasalarına göre ölen birinin yargılandığı dava düşer:

"TCK 64. Madde 64- (1) Sanığın ölümü halinde kamu davasının düşürülmesine karar verilir. Ancak, niteliği itibarıyla müsadereye tabi eşya ve maddi menfaatler hakkında davaya devam olunarak bunların müsadereyesine hükmolunabilir. (2) Hükümlünün ölümü, hapis ve henüz infaz edilmemiş adli para cezalarını ortadan kaldırır."

Yasa bu kadar açık ve netken Gezer'e verilen ceza Yargıtay'a bile gönderilmeliydi. Ola ki geldi, Yargıtay'ın işleme koymaması gerekirdi. Hal böyleyken cezanın onaylanması, Saray rejiminin bir aparat gibi kullandığı Yargıtay aracılığıyla tehditler savurduğuna işaret ediyor. Hukuku ve ahlaki ayaklar altına alarak dış gösteriyorlar.

Bu zihniyeti Gezer'e verilen cezanın

onanmasından önce, milletvekili seçilip mazbatasını avukatları tarafından alınan Can Atalay'ın serbest bırakılmamasında da görmüştük. Atalay'ın hala tutsak kalması hukuku (yazılı yasalar kadar hukuk) ve ahlaki iyice ortadan kaldıran keyfi-faşist rejim olduğunu gösteriyor.

YOK SAYILAN YASALARA UYMA AHMAKLIĞI...

AKP-MHP iktidarının tek adam rejimini devam ettirmek için yasaları yok hükmünde görmesi "seçim" sonrası bir üst boyuta taşındı. Cumartesi Anneleri'nin eylemine kolluk kuvvetlerinin her hafta saldırması bunun başka bir göstergesidir. AYM'nin üç yasaklamayı hak ihlali sayan kararlarına rağmen Beyoğlu Kaymakamlığı eylemi keyfi olarak yasaklıyor, polis

ise, sahte de olsa herhangi bir gerekçeye ihtiyaç duymadan saldırıyor.

Cumartesi Anneleri, her hafta polis terörüne maruz bırakılmalarına rağmen fiili-meşru eylem yaparak Galatasaray Meydanı'na çıkıyor. Cumartesi Anneleri, yasalara hapsolme ahmaklığına düşerek demokratik hak aranmayacağını hatırlatıyorlar.

AYM'nin 3 kararı yok hükmündedir. Ancak Saray'ın atadığı memur olan kaymakam keyfine göre yasak getiriyor. Bu yasaklarla Cumartesi Anneleri'ni yıldırma çalışıyorlar. Zira onların eylemi sermaye devletinin ağır suçlarına ayna tutuyor. Hukuki ve ahlaki olmayan ama zorbalığa göre "yasal" olan rejimlerini dayatıyorlar. Çünkü derinleşen kriz ancak keyfi-faşist baskılarla işçilere, emekçilere

fatura edilebilir. Bu durumda "yasalara" hapsolarak hak aramak, o haktan gönüllü bir ahmaklıkla feragat etmek anlamına gelir.

Garibe Gezer'in cezasının onanması, Can Atalay'ın hala tutsak olması, Cumartesi Annelerine hala saldırılıyor olması, rejimin bu konuda ne kadar gözü dönmüş olduğunu gösteriyor.

Bu koşullarda kaba, saldırgan dayatmalara boyun eğmemek, demokratik hakları meşru zeminde kullanmak özel bir önem taşıyor. Zira hak elde etmenin tek yolu, sermayenin "yasalarına" hapsolmeden fiili-meşru mücadeleyi yükseltmektir.

H. ORTAĞI

Sermaye medyası egemenlerin kendi sınıf çıkarları için kullandıkları en etkili araçların biridir. Gerici-faşist iktidarı da 21 yıldır süren saltanatını, özellikle eğitim ve medyada var ettiği gerici dönüşümle "sağlamlaştırmıştır."

Çok geniş bir alanı kaplayan medya, her görüşten kesimin gazete/dergi ya da televizyon kanalının olduğunu görürüz. Dinlediğimiz ya da okuduğumuz her haber bir ideolojiye hizmet etmektedir.

Oxford Üniversitesi ve Reuters Gazetecilik Çalışmaları Enstitüsü 2023 Dijital Rapor yayımlandı. Rapora göre Türkiye'de haberlere güven oranı sürekli düşmektedir. Ayrıca raporda, Türkiye'nin dünya basın özgürlüğü endeksinde 180 ülke arasında 165'inci sırada yer aldığı belirtiliyor. Raporda yer alan dikkat çe-

Yalan, manipülasyon, iktidar tetikçiliği!

kici bir diğer veri ise, dünya genelinde insanların haberlere ilgi oranının yüzde 63 gibi orandan 2023 itibarı ile yüzde 48 oranına gerilemesidir. Bu veri de Türkiye'de haberlere karşı oluşan güvensizliğin aslında tüm dünyadaki genel eğilime uygun olduğu göstermektedir. Haberlere izlemekte yaşanan ilgisizliğin nedenlerinde biri de raporda ekonomik kriz, savaş vb. gibi başlıklardan insanların bilinçli olarak "kaçınma" ya da "maruz kalmama" halleri olarak ifade ediliyor.

Bu verilerin de gösterdiği gibi tüm burjuva devletlerinde medya sermayenin hizmetindedir ve onun çıkarlarını korumak ve kollamak da esas misyonla-

rını oluşturmaktadır. Dolayısıyla bu misyonu "hakkıyla" yerine getirebilmesinin en temel yol ve yöntemlerden biri de yalan ve manipülasyona dayalı bir habercilik yapmasından geçmektedir.

Tüm bunların karşısında duran devrimci ve düzen muhalif medya ise her türlü şiddet ve saldırıya maruz kalmakta; en temel insani haklardan biri olan ifade özgürlüğünün kullanılması halinde gözaltı ve tutuklama terörüne uğramasıdır. Burjuva muhalefet kanallarına dahi tahammül edilememekte, RTÜK eliyle türlü sansür-yasak-ceza politikaları hayata geçirilmektedir. Basın ve medyayı daha fazla denetimi altında tutmak iste-

yen AKP-MHP iktidarı sürekli yeni yasal düzenlemeleri hayata geçirmektedir. Mafya-çete-devlet ilişki ağının açığa çıkarılan, toplumsal olayları/sorunları yazan-çizen kim varsa hem devlet hem de çeteler eliyle baskı altına alınmaktadır. Türkiye'de bugün 848 gazeteci tutuklu bulunmaktadır. Son günlerde tanık olunan Merdan Yanardağ'ın tutuklanması örneğinde olduğu gibi, Türkiye'de gazetecilerin ne denli ağır baskı koşulları altında olduklarının yeni bir göstergesidir.

Bugün, burjuva medyanın temel misyonu ve işlevi yalan-yanlış haberleri yaymak, ırk-din-dil gibi yapay ayrımları körüklemek, tetikçilik yapmak ve sermaye devletinin ve sınıfının çıkarlarını savunmaktır.

M. NEVRA

Depremi üzerinden 150 gün geçti...

6 Şubat'ta Maraş merkezli yaşanan depremlerin üzerinden 5 ay geçmesine rağmen yaşamsal ihtiyaçlar yakıcılığını koruyor. Barınma, içme suyu, sağlığa erişim, eğitim, hijyen başta olmak üzere depremedeler iç içe geçmiş sorunlar yumağına karşı yaşam savaşı veriyor. Resmi verilere göre 3,3 milyon kişinin göç ettiği bölgede gidecek yeri olmayan ya da tercih etmeyen en az 2 milyon kişi kaderiyle baş başa bırakıldı.

Gerici-faşist rejimin bölgeye yönelik tek politikası rant ve talan. Seçim döneminde "Bir yıl içinde konutlar tamamlanacak" diye verilen vaat balonları kısa sürede patlarken ulaşılamayan elektrik ve suyun yüklü faturası depremedelere kesildi. İhtiyaçların giderilmesi için sistematik bir çalışma yapılmazken her gün açılan ihaleler yandaş şirketlere verilerek milyonlar dağıtıldı.

DEPREMEDELERE NİTELİKLİ, ÜCRETSİZ, KALICI KONUT!

On bir kentte büyük yıkımın olduğu deprem bölgesinde en temel ihtiyaç nitelikli barınma sorunudur. Çözümü için aylardır en ufak yol alınamayan barınma sorunu; depremedelerin başını sokacak çadır ya da konteyner bulmasından çok daha kapsamlı bir sorun olarak orta yerde duruyor.

Hasar tespit işlemlerinin sağlıklı yapılmadığı bölgede, depremedelerin bir kısmı hasarlı binalarda yaşamaya mecbur bırakılıyor. Ağır hasarlı binaların yıkımı için ihale alan şirketlerin, içindeki eşyalarla birlikte bütün enkaza hukuksuzca el koyması, depremedeleri yıkım çeteleri ile karşı karşıya getiriyor. Enkazdan

rant devşiren rejim de bu pervasızlığa çanak tutarak uğursuz rolünü oynamaya devam ediyor.

Moloz kaldırma çalışmalarının da plansız ve rant odaklı yapılmasının kısa ve uzun vadede yaratacağı çeşitli sağlık sorunları bulunuyor. Molozların tarlalara, nehir yataklarına, yaşam alanlarının yakınlarına dökülmesinden yayılan toz, asbest ve kimyasallardan kaynaklı solum yolları hastalıklarında artış yaşanıyor.

Sağlam ev bulmanın zor olduğu bölgede az hasarlı binalardaki fahiş kira artışları her şeyini kaybetmiş on binlerce insanı sokakta yaşamaya zorluyor. Çadır ve konteyner kentlerde yaşam koşulları gitgide kötüleşiyor. Hijyen koşulların sağlanmadığı alanlarda havaların ısınmasıyla birlikte artan haşere, yılan, sinek vb. de sağlığı tehdit eder hale gelmiş bulunuyor.

Depremedelerin yaşam savaşı sürerken gerici-faşist rejim, depremin 4'üncü gününde açmaya başladığı ihalelere 5 ay boyunca yenilerini ekledi. Seçimden sonra binlerce konut ihalesi yandaş şirketlere verildi. Bilim insanların bölgede depremler devam ederken zemin etüdü yapılmadan inşaata başlanmaması uyarılarına kulaklarını tıkayan rejim, adresi belli ihaleler açarak yandaş şirketleri ihya ediyor. Buna ek olarak TOKİ inşaatları için depremedelerin topraklarına el konarak "kamulaştırılıyor".

ULAŞILABİLİR, NİTELİKLİ, ÜCRETSİZ SAĞLIK HİZMETİ!

Deprem bölgesinde öncelikli sorunlardan biri de sağlığa erişim. Temiz

suya erişilememesine hava sıcaklarının artması ve enkazların kaldırılmaması da eklenince salgın hastalıklar yayılıyor. Öte yandan bölgede sağlık kuruluşlarının ve malzemelerin yetersizliği en basit işlemlerin dahi yapılmasını engelliyor. Henüz inşaat halindeyken şova dönüştürülerek açılan Defne Devlet Hastanesi'nde doğum, ameliyat vb. işlemlerin yapılamadığı, sağlık emekçilerinin kalacak yeri olmadığı, hastanenin konumundan kaynaklı ulaşımın güç olduğu sık sık dile getiriliyor. Deprem bölgesinde en ücra yerlere kadar sağlık kuruluşlarının açılması, geniş sağlık taraması ve aşılama yapılması, sağlık emekçilerinin barınma sorununun çözülmesi temel bir talep olarak öne çıkıyor.

Yine sağlık sisteminin bir parçası olarak depremin emekçiler üzerinde yarattığı travma süreçlerinin yönetilmesine ilişkin sağlıklı bir adım atılmaması yeni sorunları doğuruyor. Yeni bir yaşam kurabilmenin ön koşulu olan temel ihtiyaçların karşılanmasıyla birlikte travma süreçlerinin sağlıklı şekilde işletilmesi de önem taşıyor. Gerici-faşist rejim bu görevi tarikat ve cemaatlara bırakmış durumda. Rejimin bizzat yönlendirmesi ile deprem bölgesine yerleşen cemaat ve tarikatlar açtıkları "maneviyat çadırlarında" emekçileri koyu bir karanlığa itiyor.

GÜVENLİ VE NİTELİKLİ EĞİTİM ALANLARI OLUŞTURULMALI!

Depremin hemen ardından alternatif yollar aranmaksızın ilk olarak eğitime ara verildi. Çocukların travmalarından kurtulması ve karşı karşıya kaldıkları ihmal, istismar, şiddetin görünür olması baki-

mindan eğitim alanlarının oluşturulması önemliken böyle bir adım atılmadı. Eski Milli Eğitim Bakanı'nın "Şubat ayının sonuna kadar bölgede eğitim başlayacak" iddialarının boş olduğu ortaya çıktı.

2021-22 öğretim yılı verilerine göre deprem bölgesinde 5-17 yaş grubunda yaklaşık 203 bin 483 çocuk eğitim dışına bırakıldı. Eğitimin dışında kalan çocuklar birçok hak ihlali ile karşı karşıya kalırken, sınava girecek gençler için de uygun şartlar sağlanmadı. Buna rağmen gerici-faşist rejimin sözcüleri "başarı" hikayeleri yazmaktan geri durmadı. Bölgedeki eğitim sorununun çözümünün ilk adımı olan güvenli ve nitelikli eğitim alanlarının oluşturulması ancak öğrencilerin, velilerin, eğitim emekçilerinin ve sendikaların karar alma süreçlerine katılması ile sağlanabilir.

DAYANIŞMAYI SÜRDÜRÜLMELİ...

Depremin 5 aylık bilançosu oldukça ağır. Sorunlar yuvarlanan kar topu gibi büyüyor. Depremin ilk günlerinden itibaren emekçilerin anlamlı dayanışması da ihtiyaçların giderilmesi bakımından bir sınıra gelip dayandı. Depremedelerin ihtiyaçlarının kalıcı şekilde çözülmesi, psikolojik olarak iyileşmeleri, sürdürülebilir bir hayat kurlmaları yaşamsal hale gelmiş bulunuyor. Gerici-faşist rejimin bölgeye ilişkin yürüttüğü rant-talan ve dinci-gerici-ırkçı politikalarına izin vermemek, depremin yarattığı yıkımda sorumlu olanlardan hesap sormak ve depremedelerin sorunlarının çözümüne yönelik adımların atılması için toplumsal mücadeleyi yükseltmek gerekiyor.

Değişen bir şey yok, sorunlar büyüyor!

Depremin üzerinde aylar geçti ama sorunlar hala devam ediyor. En yakıcı sorunların başında barınma geliyor. İnsanların doğru düzgün barınacakları ev yok, çadırlarda yaşamaya çalışıyorlar. Mevsim değişikliklerinden dolayı sık sık yağmur dolu fırtınaya maruz kalıyorlar. Depremin o yıkıcı korkusu yetmezmiş gibi yıldırımlar, şimşeklerle bu daha katlanıyor. Hala altyapı tamamlanmış değil, şebeke sularını içmeyin diye uyarılar yapılıyor ama mecburen içiyoruz. Sorunları saymakla bitiremeyiz. Ağır

hasarlı binaların yıkılması gerekirken henüz ilçelerde köylerde yıkılmış değil. Kamu malı sayıldığı için insanların o enkazları yıkmasına izin verilmiyor. İnsanlar hayatlarını sürdürmek için ölüm korkusu da olsa hasarlı evlerde kalıyorlar. Artçı depremler devam ediyor. Bir de deprem sonrasındaki günlerde iktidar, "fatura gelmeyecek" sözü vermesine rağmen toplu faturalar geliyor.

Tarımsal üretimin önemli bir kısmını karşılayan bu bölgelerde evler ve depolar yıkıldı. Bundan dolayı insanların geçim kaynakları olan tarım yapılamıyor ve bu büyük bir sorun haline dönüşmüş durumda

Seçim döneminde şov yapanların buralarda adı bile anılmıyor artık. "TOKİ yapacağız" diyenler dört ay geçmesine rağmen bir tuğla dahi konulmadı. İn-

sanlar mağdur, devletin ev yapmasını bekliyor. Öte yandan depremedeler, "ev yapılırsa bile bizi ne kadar borçlandıracaklar" endişesi yaşıyorlar. Ama bizler biliyoruz ki bu düzen değişmedikçe bugün bize yaşattıkları sorunlar gerçek bir çözüme kavuşturulmayacak. Yarın diğer bölgelerde yaşayan emekçiler de aynı sorunlarla karşılaşacaklar. Emekçilerin sorunları, ancak örgütlenip mücadele ettikleri zaman çözülebilir.

MALATYA'DAN BİR KIZIL BAYRAK OKURU

İşçilere “bayram müjdesi”: Asgari ücretin sefaleti

Asgari ücrette sefalet oranı bu kez “bayram müjdesi” olarak açıklandı. Emek düşmanı AKP gericiliğinin yarattığı ekonomik yıkım tablosunun faturası işçi ve emekçilere kesilmeye devam ediyor. Durdurulamayan enflasyon, artan hayat pahalılığı milyonlarca insanın açlık ve sefaletini pekiştiriyor. En temel insani ihtiyaçları dahi karşılamak birçok kişi için artık “lüks” durumunda. Bu yıkım atmosferi içinde, kriz dönemlerini simsarlığa çeviren işbirlikçi ve yabancı sermaye büyüyerek, kâr oranlarını artırıyor. Büyük bir bölümü işçi ve emekçilerin sırtından toplanan vergilerle oluşan hazine, yine sermayeye teşvik olarak aktarılıyor. İşçi ve emekçilerin payına ise her geçen gün daha fazla çalışmak, uzayıp giden mesailer, ağırlaşan çalışma koşulları ve “sudan ucuz işçilik” düşüyor.

Bir kez daha gündeme getirilen asgari ücret tiyatrosunda yine aynı senaryo sahneye konuldu ve hızlandırılmış turlarla sefaletin sefaleti tescillendi. İşçi, sermayedarlar ve hükümet adına masada olanların mutabakatı içinde belirlenen yeni sefalet ücretinin %34 artışla 11 bin 402 TL olduğu ifade edildi. Kapitalistlere verilen asgari ücret desteğinin ise 400 TL’den 500 TL’ye çıkartıldığı söylendi. Görünen o ki, masadaki herkes tablodan memnun ve mutluluğunu göstermekten geri durmuyor. Başta gerici-faşist rejimin şefi olmak üzere birbirlerine teşekkür ü-

tüne teşekkür ediyorlar.

Peki asgari ücret ile yaşamak zorunda olan milyonlarca işçi açısından gerçek tablo ne? Masada güya işçileri temsilen bulunan Türk-İş’in araştırmasına göre, mayıs ayı açlık sınırı 10 bin 360 TL. Yoksulluk sınırı ise 33 bin 740 TL. Bekar bir işçinin yaşam maliyeti ise 13 bin 440 TL. Mayıstan bugüne, özellikle seçimlerin hemen ardından başlayan zam sağanağı, döviz artışları, Türk-İş’in mayıs ayı için açıkladığı bu rakamları dahi kuşa çevirmiş bulunuyor. TÜİK gibi rakamlara takla attırarak yeni asgari ücret oranını “enflasyona ezdirmemek” olarak duyurmak sadece yeni bir yalan olabilir. Bu ülkenin işçi ve emekçilerinin yarısından fazlasının mahkum edildiği asgari ücrette yeni belirlenen oran açlık sınırındadır ve mutluluk dile getirenlerin hepsi işçilerin

sefaletine gülümsemektedirler. Kısa bir süre içinde belirlenen miktarın çok daha fazla eriyeceği herkes tarafından kabul görünken, yapılan açıklamalar artık işçi ve emekçilerle dalga geçmek anlamına gelmektedir.

Altı çizilmesi gereken önemli bir diğer nokta ise, yaşanan ekonomik dengesizlikleri, kaos ortamını fırsata çevirerek ucuz işçiliği yaygınlaştırma adımları “başarıyla” atılmaktadır. Sendikalı işyerlerinde alınan ücretler bir kez daha asgari ücret ve biraz üstü denebilecek noktaya gerilemiştir. Sendikal bürokrasinin imzaladığı sözleşmeler çöp olurken, ülkenin işçi ve emekçilerinin neredeyse tamamına yakını asgari ücret dolayında çalışmak ve yaşamak zorunda bırakılmıştır.

Bu tablonun oluşumunda sermaye ve AKP gericiliği kadar adımlardan her

tondan sendikal bürokrasisi de sorumludur. Ülkenin en büyük işçi sendikasının başında bulunan ağaların her asgari ücret sürecinde ortaya koydukları tutumun işler acısı halini biliyoruz. Saray’a yaranmak bu ağaların temel işiyken, ara sıra durumu kurtarmak için “boş efelenmeler” dışında attıkları hiçbir adım yok. Başta kendi üyeleri olmak üzere, işçilerin içine hapsedildiği sefalet ücretlerini olumlamak, sermayenin ihtiyaçlarını öncelik haline getirmek ve işçileri hareketsiz kılmak bu ağaların esas misyonudur. Hak-İş’i AKP payandalığı dışında işçileri etkileyen gündemlerde saymak bile gereksiz. Geriye bir de DİSK kalıyor. Güya “mücadeleci” olmakla övünen, tarihini ikide bir hatırlatarak gururlanan DİSK bürokratları ise keskin açıklamalar dışında bir şey yapmıyorlar. Asgari ücretin ne kadar olması gerektiğini söylemek sınırında kalan bir “mücadeleyi” temsil ediyorlar.

Yeni asgari ücret oranlarından AKP memnun, sermaye örgütleri memnun, Türk-İş kazasız-belasız bir süreci daha geride bırakabildiği için memnun! Masada bulunan şer üçlünün memnuniyeti, görevlerini yerine getirerek açlığın-yoksulluğun yaygınlaşmasındandır. Asgari ücrete mahkum edilen milyonlar, ücretleri asgari ücret düzenine düşen sendikacı işçiler “insanca yaşanılabilir bir ücret” için birliğini kurup mücadeleye girişmedikçe tablo değişmeyecek.

İşçi Emekçi Birliği (İEB) Cevahir AVM önünde eylem yaptı.

Basın açıklamasından önce yapılan konuşmalarda işçilere bir kez daha açlık, sefalet, yoksulluk dayatıldığı belirtildi. Yapılan konuşmada şunlar ifade edildi:

“Yağma, talan, yolsuzluk düzeninin sorumluları zenginlik içinde yaşarken, milyonlar açlık sınırı altında kalan asgari ücret ile geçinmeye çalışıyor. Yeni asgari ücret gelecek yeni zamlar karşısında kısa sürede eriyecek, asgari ücret yine açlık sınırının altında kalacaktır.”

Toplantılara katılan Türk-İş’in işçileri temsil etmediğine dikkat çekilen açıklamada şöyle devam edildi:

“Biz işçiler, sendika ağalarının danışıklı dövuş sergilediği, iktidarın sermaye ile birlikte asgari ücreti belirlemesine daha ne kadar kayıtsız ve sessiz kalaca-

İEB: Asgari değil insanca yaşam!

ğız? Kendi çıkarımıza uygun, yaşamamız için gerçekten gerekli olan ücreti dayatmadığımız, bu mücadeleyi vermediğimiz sürece asgari ücreti bizim adımıza onlar belirleyecektir.”

15-16 Haziran direnişine atf yapılan açıklamada “Bizlerin sefalete, açlığa, ücretli kölelik düzenine karşı yapmamız gerekenin ne olduğunu bundan 53 yıl önce 15/16 Haziran’da ayağa kalkan işçiler göstermişti” denildi. Ülkedeki ekonomik gelişmeden aslan payını sermaye sahiplerinin aldığı vurgulanan açıklama şöyle devam etti:

“Ücretli kölelik düzenini yıkmak için birleşirsek;

*İnsanca yaşam açlık yoksulluk sınırlarıyla ölçülemez!

*Asgari ücreti işçi düşmanı bir komisyon belirleyemez!

*Eğitim, sağlık, barınma en temel insan hakkıdır ücretli olamaz!

*Gıda, giyim, su, elektrik, doğalgaz harcamaları insani ihtiyaç oranında ücretsiz karşılanır!

*İş ve gelir güvencesi olmayan kimse kalmaz!

*Emekli maaşları da dahil hiçbir ücret asgari ücretin altında olamaz!

*Vergi aldatmacasına son!”

Açıklamada son olarak şu ifadeler yer verildi:
“İşçi ve emekçileri insanca yaşana-

cak ücret için, en temel hak ve özgürlüklerimiz için fabrikalarda, havzalarda, mahallelerde bir araya gelmeye, ücretli kölelik düzenine karşı mücadeleyi büyütme davet ediyoruz. Emegün sömürsü üzerine kurulu kapitalist düzeni yıkmak işçi-emekçilerin kendi iktidarını kurma mücadelesine omuz vermeye davet ediyoruz.”

Eylemde sık sık “Asgari değil insanca yaşam”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz” “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek” “Hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır” sloganları atıldı. Eyleme İEB bileşenlerinin yanı sıra Limter-İş de katıldı. Çevrede bulunan emekçilerin eylemi izlemesi polis tarafından engellendi.

Eylem sloganlarla sonlandırıldı.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Çürümüş sendikal düzen aşılmalıdır!

E. Eren Yılmaz

Geride bıraktığımız birkaç gün ülkede işçi sendikalarının içinde bulunduğu durumu özetler nitelikte gelişmelere sahne oldu. Bunlar yıllardır yaşanmakta olan çürümenin, sınıf mücadelesinden uzaklaşarak hantal, bürokratik, uzlaşmacı ve ihanetçi yapılara dönüşen sendikal düzenin dışı vurumuydu. Asgari ücret görüşmelerine katılan Türk-İş şeflerinin sergilediği tutum, asgari ücretle ilgili DİSK yöneticilerinin düzenlediği basın toplantısında Kazım Doğan'ın basın emekçisine saldırması, DİSK Çukurova Temsilciliği'nin "büyük bir övünç" duyarak katıldığı TÜSİAD toplantısı... Olaylar farklı, sendika ve kişiler farklı ancak aralarında sadece ton farkı olan sendikal anlayışların ortaklaşan yanlarının yansımasıydı yaşananlar.

Asgari ücrette ara zammın gündeme gelmesi ile yasa gereği "mecbur" masada oturmak zorunda kalan Türk-İş'in yöneticilerinin utanç verici tutumlarını aklı ziyan açıklamaları takip etti. Bu ülkede milyonlarca işçinin geçim koşullarının belirlendiği bir süreçten ne yapıp edip kaçmak istediğini her fırsatta dile getiren Türk-İş Başkanı Ergün Atalay, altına imza attığı sefalet koşullarını gerekçelendirirken özü kabahatinden büyük laflar etmeyi ihmal etmedi. Varlığını sermayeye hizmet ve Saray'a yaranmasına borçlu olan bu tescilli ağa, AKP şefiyle yaptığı görüşmede asgari ücreti 11 bin 400 TL'ye çıkarttığını iddia ederek övünürken, "bu koşullarda en iyisini yaptık" diyecek kadar da pişkin!

"40 yıllık sendikacılığı" ile iftihar eden Atalay, 40 yıllık çürümenin üzerinden atlayıp "sendikal demokrasi" güzelleme yapıyor ve sermayenin ihtiyaçlarına göre hareket ettiklerini ise, "bu koşullarda en iyisi buydu" sözleriyle açığa vuruyor. Belirlenen ücretin işçiler "için en iyisi" olmadığını herkes bildiğine göre, geriye sadece asalak kapitalistlerin "en iyisi bu" temennisi kalıyor. "Asgari ücretle çalışanlar üyemiz değil" diyerek, "kiminle grev yapacağım" diye çıkan Ergün Atalay, işçilerin mücadele ederek yaptırım/pazarlık gücünü arttırabileceğini ima ediyor. Nihayet "grev" sözcüğünü cümlelerin içinde kullanma cesareti gösteriyor, ama bunu "grev yapma koşulları olmadığı" iddiasının altına çizmek için yapıyor.

Saray'ın önde gelen dalkavukların biri olan Atalay, "Türk-İş üyesi olmayan

işçilerle nasıl grev yapalım?" diyor. Sanki üyesi olan işçilerin haklarını savunmak için grev yapmışlığı varmış gibi! Ya da ikide bir "çok sevdiğini" söylediği AKP şefinin grev yasaklamasına tutum almış, işçilerin en önemli mücadele silahını kaba bir saldırıyla ortadan kaldırmaya çalışırken kılını kıpırdatmış gibi. 40 yıldır koltukta oturup, bir işçi sendikasını "kapitalistlerin denetleme kurumuna" benzeten bu ağalar, birkaç örnek dışında kendi üyelerinin dahi asgari ücret düzeyinde bir ücretle mahkum edilmesini boş laflarla geçiştirebileceklerini sanıyorlar. Bunu canlı yayında toplumun gözleri önünde söylerken sergilediği pişkinlik, bu ağanın çürümüşlüğüne dip çukuruna yuvarlandığını kanıtlar niteliktedir.

Masa başı "rica-minnet sendikacılık" yapan Türk-İş ağaları için bir yüzük, DİSK Çukurova Temsilciliği'nin "büyük bir gururla" duyurduğu TÜSİAD toplantısına katılımı ise diğer yüzünü oluşturuyor. Sahi TÜSİAD'ın "Cumhuriyetin ikinci yüzüne giderken" temasıyla gerçekleştirdiği, "Refahı artırmayı ve adil bölüşümü nasıl sağlayabiliriz" tartıştığı çalışmaya katılmayı bir işçi sendikası neden "övünme" vesilesi yapar ki?

Bu ülkenin en büyük kapitalistlerinin örgütünün önümüzdeki günlere nasıl hazırlanacağını şu içinden geçtiğimiz sürecin ekonomik verilerinden biliyoruz. Büyüme oranları ve kâr rekorları için işçi sınıfı

ve emekçilere yoksulluk, sefalet ve kölece çalışma koşulları dayatılıyor. "Karın tokluğuna işçilik", güvencesiz ve taşeron çalışma yaygınlaştırılıyor. Her türlü sosyal hak gasp ediliyor vb. Bunların önde gelen sorumlularından biri olan TÜSİAD'la bir işçi sendikası temsilcileri hangi "refahı", hangi "adil bölüşüm"ü tartışabilir ki? Kapitalist düzenin, yani işçi ve emekçileri sefaletle mahkum eden düzenin önde gelen temsilcisi olan TÜSİAD başkanlarına teşekkür etmek, DİSK'e hakim sendikal anlayış ve çürümenin vardığı boyut hakkında fikir veriyor.

Ne beklenebilir ki, Genel Merkez yönetiminde Kazım Doğan gibi tescilli bir işçi satıcısı olan DİSK'ten? İhanet ettiği sayısız mücadele örneği var. Greif gibi büyük bir işçi direnişini/işgalini kırmak için elinden gelen her türlü kirli iş yaptıktan sonra, polise ihbarcılık yapacak kadar düşkünleşmiş biridir söz konusu olan. Bu "hünerlerini" sergilemesine rağmen, DİSK hala bu haini bünyesinde barındırıyor. Son olarak DİSK'in düzenlediği asgari ücretle ilgili basın toplantısında gerinerek kürsüde oturan Kazım Doğan'ın, davet edildiği toplantıda işini yaptığı için gazeteciye hakaret eden arzıslığı, "bir daha gelme lan!" bağırışları, ağa takımındaki kepezeliğin vardığı boyutu gösteriyor. Bu kabalığa tek kelime edemeyen, ağır ucuyula gazeteciden özür dileyen DİSK'in yönetici bürokratlarının

hali bu. Her şeyi geçtik işini yapan bir basın emekçisine yönelik bu kaba ve hoyrat tutumu alan, bu tutuma karşı hiçbir şey yapmayan "sendika yöneticilerinin" bu "genişliği", sınıf mücadelesi açısından çok şey anlatıyor olsa gerek.

Bir işçi sendikası olarak Hak-İş'e dair de bir şeyler söylemek lazım. Hak-İş ağaları oturdukları koltuklarda işçi aidatları üzerine kurdukları saltanatın çok görünür olmasını istemiyorlar. Bu yozlaşmış ağa takımı grev yasaklayan, emekçileri sefaletle mahkum eden, işçi sınıfını sadakaya muhtaç, hak aramaktan aciz bir yığına dönüştürmek isteyen AKP-MHP iktidarının aparatıdır. Dini sendikal alana taşıyan bu gerici anlayışın yapmaya çalıştığı şey, iktidarın işçi sınıfını kaderine razı, felç olmuş, pasif bir yığın konumunda tutma politikasına hizmet etmektir.

İşçi sınıfı bu sendikal anlayışlarla bir yere varamaz. Gerekli olan, bir bütün olarak sendikalara hakim bürokratik, yozlaşmış, ihanetçi, uzlaşmacı sendikal düzenin, işçi sınıfını kötürüm haline getiren bu çürümüş kabuğun parçalanıp atılmasıdır. İşçi sınıfı ve mücadelenin ihtiyaçları bu sendikal düzeni kaldırmayacak bir noktaya varmıştır. İşçi sınıfı, sendikaları "babalarının çiftliği" sanan bu ağa takından kurtulmak için tabandan birliğini kurmalı, devrimci bir sendikal anlayışı inşa etmek için mücadelesini güçlendirmelidir.

Sendikamızın GMYK toplantısı gerçekleştirildi!

Sendikamızın haziran ayı GMYK toplantısı gerçekleşti. Toplantıda seçimlerin ardından ülkedeki siyasal durum, alanlarda yürütülen çalışmalar ve yaklaşan genel kurulumuza dair öneriler ele alındı. Ülke gündemini çok uzun zamandan beri meşgul eden seçim süreci Erdoğan ve Cumhuriyet İttifakı'nın "zaferi" ile sona erdi. Baştan aşağıya yolsuzluğa batmış olan Erdoğan rejiminin bu seçim başarısı elbette ki birçok açıdan değerlendirmeyi hak ediyor. Düzen muhalefetinin ve ona kayıtsızca destek veren toplumsal muhalefetin bütün çabasına rağmen ortaya çıkan bu sonuç, yalnız gerçek bir toplumsal değişim sürecinin değil düzen içi sınırlı değişimlerin bile ancak kitlelerin kendi taleplerine dayalı mücadelelerinin ürünü olabileceğini bir kez daha gösterdi. Bu temel gerçek göz ardı edilerek toplumsal muhalefetin ve DİSK merkezli sendikaların, ilerici işçi ve emekçi kitlelerde yarattığı değişim beklentisi büyük bir hayal kırıklığına yol açtı. İşçi sınıfı ve emekçilerin karşı karşıya kaldığı ekonomik, sosyal ve siyasal saldırılar karşısında kılını kıpırdatmayanlar, kitlelerin bütün özlem ve taleplerini seçim sandığına bağlayanlar, 1 Mayıs'ın nerede kutlanacağını dahi seçim sonucuna endeksleyenler, ortaya çıkan hayal kırıklığından birinci dereceden sorumludurlar.

İşçi sınıfını düzen siyasetine dolgu malzemesi yapan işbirlikçi sendikal düzen yıkılmalıdır!

- Türkiye sendikal hareketi uzun süredir bir kriz yaşamaktadır. Yaşanan bu kriz ideolojik, politik ve örgütsel birçok öge taşımaktadır. Bununla birlikte bu krizin en önemli başlıklarından biri sendikaların düzen siyaseti ve partileriyle kurduğu ilişkidir. Birçok sendika yönetimi halihazırda düzen siyasetinin arka bahçesi olarak işlev görmektedir. Yönetici bürokratlar bir yandan sendikaları düzen siyasetinde koltuk kapmanın aracı olarak kullanırken öte yandan ortaya çıkan mücadele dinamiklerini ya sahipsiz bırakmakta ya da kontrol altına alıp etkisizleştirmektedirler. Seçimlerin ürünü politik atmosferi işçi sınıfı ve emekçilerin taleplerini görünür kılmak, bağımsız bir hatta sınıfın tabandan mücadelesini örgütlemekle yükümlü olan sendika yönetimleri neredeyse istisnasız bir biçimde düzen siyasetine yedeklendi-

ler. Tüm süreç boyunca yaptıkları açık ya da dolaylı yöntemlerle oluşan ittifaklara destek açıklamaları yapmaktan ötesine geçemedi. Seçim süreci yalnız işçi sınıfı için değil tüm ülke halkının çıkarları için mevcut işbirlikçi-uzlaşmacı sendikal düzenin yıkılarak, yerine sınıfın bağımsız örgütlenmesine dayanan yeni bir sendikal hareket yaratılmasının ne kadar önemli olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur.

- Sendikamız seçim sürecinin başından itibaren sandığa endekslenmiş bir değişim beklentisinin seçimler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın işçi sınıfı ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarında esaslı bir farklılık yaratmayacağını en açık biçimde ifade etmiştir. Kitlelerin beklenti ve özlendilerinin sandığa, dolasıyla düzene hapsedilmesinin tehlikelerine dikkat çekmiştir. Bu süreçte ulaşılabildiği her işçi ve emekçiye temel sınıfsal ve siyasal gerçekleri anlatmak için çaba göstermiştir.

- 21 yıllık iktidarı boyunca işçi ve emek düşmanı kimliğini defalarca kanıtlayan AKP iktidarının seçimlerin ardından bu saldırılarına kaldığı yerden devam edeceği kesindir. Özellikle seçim döneminde uygulanan popülist politikalarla, devlet hazinesini boşaltan iktidarın ortaya çıkan tablonun bütün faturasını işçi sınıfı ve emekçilere keseceğinden şüphe duymamak gerekir. Mehmet Şimşek yönetiminde oluşan ekonomi yönetimi emekçiler için yeni bir saldırı hükümeti anlamına gelmektedir. Ekonomi yönetiminin teslim edildiği bütün ekip siyasal iktidarın büyük bir riyakarlıkla tefeciler diye suçladığı uluslararası sermayenin temsilcilerinden oluşmaktadır. Uygulayacakları ekonomik programın yeni bir IMF-Dünya Bankası programı olacağına şüphe yoktur. Bu programın öncekilerden elbette belli mecburi farkları olacağı görülmektedir. Ama değişmez ana eksen derinleşen krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilere çıkarmak olacaktır.

- Artık seçim aldatmacası da geride kaldığı ölçüde işçi sınıfı ve emekçiler olarak önümüzde ya bu duruma boyun eğmek ya da bu saldırıları püskürtmek için göğüs göğüse militan bir mücadele örmek dışında bir şans kalmamıştır. Sendikamız bütün gücü ve varlığıyla önümüzdeki dönemi iktidarın ekonomik, sosyal ve siyasal saldırılarına karşı bir direniş

hattı örme süreci olarak ele almaktadır. Halihazırda bu direnişin temel kalesi fabrikalar ve buralardaki mücadeledir. Bu mücadeleyi örgütlemek, büyütmek ve tek tek fabrikaların sınırlarından çıkarak birleşik bir sınıf hareketine dönüştürmek günün en önemli görevlerinden biridir. Sendikamız kendi cephesinden bu görevi en güçlü tarzda omuzlamaya çalışacaktır. GMYK'mız başta tekstil işçileri olmak üzere tüm işçi sınıfını AKP'nin ve tek adam rejiminin ekonomik, sosyal ve siyasal saldırılarına karşı birleşmeye, sınıfın fiili meşru mücadelesini fabrika fabrika, işyeri işyeri, meydan meydan örgütlemeye büyütme çağırılmaktadır.

İktidar ve oluşan meclis bileşeni kadınların tüm yaşamını tehdit ediyor. Kadınlar direnişe!

- Seçimlerin ardından ortaya çıkan tablo işçi ve emekçiler, gençler, kadınlar adına önümüzdeki dönemin zorlu geçeceğinin, baskı ortamının artacağı ve son kırıntı kalan kazanımların da ısrarlı bir şekilde gasp edileceğini göstermektedir. Bunun için haklar mücadelesinin kararlı bir biçimde yürütülmesi görevi önümüzde durmaktadır. Bu saldırıların temel hedeflerinden birinin kadınların kazanılmış hakları olacağı seçim sürecinde yapılan açıklamalardan görülmektedir. AKP iktidarının söz konusu kadınlar olduğunda nasıl bir gericiğin temsilcisi olduğu bugüne kadar ki açıklama ve pratikleri üzerinden yeterince açıktır. Bir de buna şimdi Hüda Par ve Yeniden Refah Partisi gibi kadın düşmanlığını saklamaya dahi gerek duymayan partilerin meclise taşınması eklenmiştir. Bugün kadın hareketi AKP'nin bu gerici saldırılarına karşı halen bir direniş odağıdır. Buna rağmen saldırıların önüne geçilemiyorsa bunun önemli nedenlerinden biri bu saldırıların işçi kadınların ama ondan öte kadını erkeği ile tüm işçi sınıfının gündemine gereğince taşınmamasıdır. Sendikamız, başta kadın işçilere olmak üzere, saldırıların mahiyetinin ve anlamının anlatılması bunlara karşı bir direniş ve mücadele hattının örgütlenmesi için özel bir çaba harcayacaktır.

Sığınmacı ve göçmen işçi düşmanlığı karşısında yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

- Sermaye partilerinin toplumun bilincini köreltmek, onları sorunların

gerçek kaynağından uzaklaştırmak için gündeme getirdiği birçok suni gündemin aksine ülkede yaşanan mülteci sorunu gerçek bir sorundur. Bugün ülkemizde çoğu Suriye, Afganistan gibi ülkelerdeki savaştan kaçan milyonlarca mülteci bulunmaktadır. Burjuva düzen partilerinin köpürttüğü, çoğu işçi kardeşimizin inandığının aksine bu kesimlerin önemli bir kısmı insanlık dışı koşullarda yaşamakta ve en ağır koşullarda çalışmaktadır.

Yalnız ülkemizde değil dünyanın birçok yerinde yaşanan ekonomik, sosyal sorunların üstünü örtmek için egemenlerin başvurduğu temel yöntemlerden biri mülteci-yabancı düşmanlığını körüklemektir. Her türlü ahlaki etik ilkenin bir kenara itildiği 2023 seçim sürecinde bu durum ibretlik bir hal almıştır. Kitlelere sözde "adalet", "barış", "insan hakları" vaat eden düzen muhalefeti özellikle seçimin ikinci turunda bu şoven rüzgârın hiç olmadığı kadar güçlenmesine yol açmıştır. Daha utanç verici olan ise sözde ilerici, "devrimci" olan sendikaların bu duruma rağmen düzen muhalefetine desteğini sorgulamayı akıllarına dahi getirmemiş olmalarıdır. Aynı şey isminde "sosyalist", "komünist", sol geçen partiler için de geçerlidir. 2023 seçim dönemi, ülkemizin ilerici birikimi açısından utanç verici bu kara leke ile de hatırlanacaktır. Sendikamız mültecilerin, yaşam koşulları olmadığı halde zorla ülkelerine göndermeye dönük her türlü söz, politika ve eylemi kesin bir dille kınamaktadır. Bunun bir insanlık suçu olduğunu hatırlatmakta, her bir işçi kardeşimizi bu suça ortak olunmaması gerektiği konusunda uyarılmaktadır. Önümüzdeki dönemde sendikamız mülteci işçilerin sorunlarını daha çok gündeme getirecek, sorunun gerçek çözümü olan mülteci işçilerin örgütlenme sorunları konusunda daha çok çaba harcayacaktır.

DEV TEKSTİL olarak, yaklaşan genel kurulumuz ülkenin ve dünyanın içinde bulunduğu yeni koşullar altında gerçekleşecektir. Tüm bu başlıkların ele alınacağı genel kurulun, büyüyüp gelişmesi kaçınılmaz olan sınıf hareketinin olanak ve ihtiyaçlarının ele alındığı bir kürsü olması için gerekli hazırlığa dair tartışmalar yapılmıştır.

DEVİRİMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI
20 HAZİRAN 2023

Bir Kazım Doğan klasiği: Gelme lan bir daha!

Gerici-faşist rejimin Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nda göstermelik asgari ücret toplantıları yapılırken, DİSK, 19 Haziran'da bir basın toplantısı düzenleyerek "tutumunu" açıkladı. Toplantıda, ne hikmetse işçi sınıfına ihanetleriyle ve "düşkün bürokrat" tipinin önde gelen temsilcilerinden biri olan Kazım Doğan da bulunuyordu. DİSK yönetiminin böyle bir zati o masaya neden oturduğu bilinmez ama nu hain yine rolünü oynadı ve yapacağını yaptı.

Toplantıda fotoğraf çekmek isteyen bir basın emekçisinin üzerine yürürken çekilen video Gazete Duvar'da yayınlandı. Gazeteci Murat Önel, maruz bırakıldığı kabalığa şu sözlerle tepki gösterdi: "Benden ne istiyorsunuz beyefendi. Siz işçilere de böyle mi yapıyorsunuz? Böyle mi savunuyorsunuz haklarını? Çekmemizi istemiyorsunuz niye bizi çağırıyorsunuz, ayıp değil mi canlı yayında böyle yapıyorsunuz?"

Kazım Doğan'ın basın emekçisine verdiği yanıt, tam da düşkün ağa takımına yakışan cinsten: "Gelme lan bir daha!"

Yaşanan saldırganlık, Kazım Doğan tipi tescilli hainlerin klasiğidir. Saldırganlık, aymazlık, pervasızlık sendika bürokratlarının mayasında vardır. Kazım Doğan tescilli bir sınıf haini ve sendika bürokratıdır. Greif işçileri, KT Deri işçileri, TELATEKS işçileri, Uğur Tekstil işçileri,

Özak Tekstil işçileri ve daha niceleri onu ve onun gibileri iyi tanırlar.

Kazım Doğan, her zaman olduğu gibi kendisine yakışanı yapıyor. Diğer bir ifadeyle rolünü oynuyor. Belirtmek gerekiyor ki bu zatın aymazlığı kendisini o mevkide tutanları ve arkasında duran "solcu" etiketlileri de bağlıyor. Bu zatın icraatları "kişisel tutum" gibi gözükse de o, bir zihniyeti ve pratiği temsil ediyor. Bu öylesine kokuşmuş bir zihniyet ki, kendisini "meşru" görenleri de lekeliyor.

Devrimci öncü işçilerin bedeller ödeyerek kurduğu DİSK'in tarihi sayısız mücadeleyle doludur. 15-16 Haziran büyük

işçi direnişi öncü işçilerin eseridir. 12 Eylül 1980 askeri faşist darbe öncesi sınıf hareketinde DİSK üyesi işçiler önemli bir yer tutmaktadır. Askeri faşist cuntanın başındaki generaller ilk günden itibaren DİSK'e saldırdılar. DİSK üyesi işçiler 1986 yılında gerçekleştirdikleri Netaş Grevi ile 12 Eylül karanlığını parçalama onurunu taşıdılar.

Sendikalara çöreklenmiş bu tür bürokratlar ve onların kurduğu düzen sayesinde DİSK'in mücadele değerlerinden yazık ki geriye pek az şey bırakıldı. Bugün DİSK'in mücadele tarihini istismar eden, geçmiş mirasından kendine pay çıkarma-

ya çalışan sendikal bürokrasi, kimi zaman mücadele eden öncü işçileri tasfiye etmeyi kendine görev saymaktadır. DİSK yönetimi şahsında, işçi direnişlerini orta yerde bırakan, kapılarını direnişçi işçilere kapatan, sınıf mücadelesi adına küçük adımlar atmaktan bile kaçınan sendikal anlayış, sermaye sınıfının temsilcileriyle "al gülüm ver gülüm" ilişkiler kurmakta bir sakınca görmüyor. Tıpkı DİSK Çukurova Bölge Temsilciliği'nin, TÜSiAD'ın "Cumhuriyetin İkinci Yüzyılına Girerken" ana teması ile düzenlediği çalışmaya katılması örneğinde olduğu gibi...

Basın emekçilerine "Gelme lan bir daha" diyen, sendikaları tekkesi gören bu saldırgan, gücünü işçi sınıfının verili durumdaki geriliğinden almaktadır. "Patronlara kuzu, emekçilere kurt" olan bu zihniyetin temsilcilerinden illa ki hesap sorulacaktır. Sınıf hareketi tarihi boyunca Kazım Doğan türünden tescilli ihanetçiler, mücadelenin yükseldiği dönemlerde "hain sendikacılar çöplüğü"ndeki yerlerine atılmıştır.

Kendi sınıf rolünü oynayan Kazım Doğan'ın kaba/sabalığından dolayı DİSK yöneticileri Arzu Çerkezoğlu ile Adnan Serdaroğlu gazeteciden özür dilemek durumunda kaldılar. Ancak yaşanan bu rezalete rağmen DİSK yönetiminin bu tür pespayeliklere alan açmaya devam edip etmeyeceği ise merak konusudur...

14 Haziran Çarşamba, sabahın erken saatlerinde DEV TEKSTİL'in temsilcisi ve çalışanı evleri basılarak gözaltına alındı.

Sizlere bu cümleleri yazdığımız ana kadar, bu gözaltının nedenine dair hiçbir resmi açıklama yapılmamıştı. Sonuç olarak sendikacılar iki gün sonra serbest bırakıldı. Şimdilik yoldaşlarımıza veya sendikaya karşı hiçbir suçlama bulunmamaktadır, fakat tetikte kalmaya devam edeceğiz.

İki yoldaşımızın gözaltına alınmasından hemen sonra, Çorlu'daki (Tekirdağ bölgesi) DEV TEKSTİL Sendikası'na baskın düzenlendi. Polis kitap, broşür, afiş ve sendikal bilgilendirmeyle ilgili diğer materyallere el koydu.

Çorlu'daki DEV TEKSTİL Sendikası bu tür anti-sendikal baskıyı bu son senelerde iki kez yaşamış oldu. Baskınlar her defasında aynı yöntemle, yoldaşların gözaltına alınması, sendika baskını ve

DEV TEKSTİL üyeleri ile dayanışmaya!

sendikal bilgilendirme materyallerine el konulmasıyla gerçekleştiriliyor. 2019'da 22 kişi aynı şekilde gözaltına alınmış, sendikayı "silahlı örgüt" yararına kullandıkları iddiasıyla 7 kişi tutuklanıp, duruşma gününe kadar aylarca hapiste tutulmuştu.

Bu tarz operasyonlar ve devamındaki suçlamaların biçimsizliği o kadar bariz ki, Türkiye'deki otoriter, sendika düşmanı devletin adaleti bile yoldaşlarımızı temize çıkarmak zorunda kalıyor. Bunlar her şeyden önce sendikacıların gözünü korkutmaya ve işçileri sendikaya üye olmaktan vazgeçirmeye yönelik yapılan saldırılardır.

DEV TEKSTİL, tekstil sektöründe fa-

aliyet gösteren bir taban sendikasıdır ve 2014'de GREIF Fabrikası'ndaki grev, direniş ve işgal eyleminden sonra kurulmuştur. (GREIF, dünyada çuval üreten en büyük şirkettir. Senelik 18 milyar dolar ciro yapıyor). Daha sonra fabrikanın polis saldırısıyla boşaltılması, yüzlerce işçinin işten atılması, şirketin en büyük tesisi için 2 aylık lokavt ile mücadele bastırılır. Buna rağmen taşeronluk kaldırılır, yeni işe başlayanlar ile işten atılmayanlar ücret artışlarından ve ikramiyelerden yararlanır.

DEV TEKSTİL Sendikası'na ve genel olarak sendikal faaliyete karşı yapılan sendika düşmanı ve anti-demokratik saldırıyı şiddetle kınıyoruz. İşçi ve emekçi örgütlerine ve ilerici güçlere karşı yapı-

lan sistematik baskı ve zorbalığa bir an önce son verilmeli. İsviçre ve Avrupa hükümetlerinin Erdoğan'ın gerici rejimiyle uzlaşmalara son vermesi gerekiyor.

Sendikacı yoldaşlarımızla tam ve eksiksiz dayanışmamızı iletiyoruz! Başta DEV TEKSTİL olmak üzere adalet, sosyal haklar ve özgürlük için mücadele eden herkesle dayanış içinde olduğumuzu belirtiyoruz.

SYNDİBASA – TABAN SENDİKALARI İTTİFAKI (İSVİÇRE):

- Avenir Syndical (AS)
- Fédération syndicale SUD
- Freie ArbeiterInnen Union (FAU)
- Gewerkschaft Basis 21
- Interprofessionelle Gewerkschaft der ArbeiterInnen (IGA)
- Industrial Workers of the World (IWW-JAM)
- Syndicat Autonome des postiers/ères (SAP)

Antony Blinken'in Çin ziyareti ve ABD'nin iki yüzlülüğü

A. Engin Yılmaz

ABD-Çin rekabeti, bunun yol açtığı gerilim ve sonuçlar son yıllarda uluslararası ilişkilerin ana gündemi haline geldi. Sarsılan dünya hegemonyasını koruma telaşında olan ABD, en güçlü rakibi ilan ettiği Çin'e karşı saldırgan politikalarını tırmandırıyor. Bu politikaların temel hedeflerinden biri siyasi, askeri ve ekonomik olarak güçlenen Çin'i kuşatmak, "en büyük jeopolitik meydan okuma" olarak görülen bu büyük rakibin gücünü dizginlemektir. Çin'i "uluslararası düzen için en büyük uzun vadeli meydan okuma" olarak tanımlayan ABD, Şi Jinping yönetimiindeki Pekin'i, "yurt içinde daha baskıcı ve yurt dışında daha saldırgan" olmakla suçluyor. Çin'in kendi topraklarının bir parçası olarak gördüğü (bunu ABD'de kabul ediyor) Tayvan üzerinde saldırgan politikalar izlediğini, retorığının "giderek daha provokatif" olduğunu iddia ediyor. Çin ise haklı olarak, ABD'yi hegamonik hırslarla ve ülkesine karşı düşmanca politikalar izlemekle suçluyor.

ABD'nin Çin'e karşı saldırgan ve provokatif politikalarının kudurgan temsilcilerinden biri olan ABD Dışişleri Bakanı Antony Blinken, "iki taraflı, bölgesel ve küresel düzeyde karşılıklı çıkar konularını ele almak" ve "ortak uluslararası konularda olası işbirliği araçlarını tartışmak" için Çin'i ziyaret etti. Bu, üst düzey bir ABD'li yetkilinin 2018'den bu yana Çin'e yaptığı ilk ziyaret oldu. Üst düzey Çinli hükümet yetkilileriyle görüşmeler yapan Blinken, devlet başkanı ve parti lideri Şi Jinping ile de bir araya geldi. Blinken, iki günlük Çin ziyareti sırasında ABD'deki "çok gerçek kaygılar" hakkında "doğrudan ve açıkça" konuşacağını duyurdu. Ziyaretteki amaç her iki ülkenin de ilişkilerini sorumlu bir şekilde yönetebilmesi için açık iletişim kurmak olduğunu, ABD'nin "Çin ile rekabetin "önlenebilir yanlış anlamalar nedeniyle çatışmaya dönüşmesini engellemek istediğini" belirtti.

Blinken'in ziyareti öncesinde Çin ve ABD'li APEC (Asya-Pasifik Ekonomik İşbirliği) temsilcilerinin Pekin'de düzenlenen toplantıda bir araya gelmeleri zamanlama bakımında dikkat çekti. APEC temsilcileri "artan zorluklar ışığında Asya-Pasifik Bölgesi'nde çok taraflı mekanizma yoluyla refahi teşvik etmek için ortak çabalar harcama" çağrısında

bulundular. Çin Ticaret Bakan Yardımcısı Sheng Qiuping, forumun açılış töreninde yaptığı konuşmada, "kuruluşundan bu yana bölgesel ekonomik entegrasyonu, ticaret ve yatırım serbestleşmesini kolaylaştırmayı teşvik ederek Asya-Pasifik iş dünyasının gelişimi için daha fazla fırsat sağlamayı taahhüt ettiğini" söylemişti. Qiuping, "Ancak bazı ülkeler ulusal güvenlik kavramını kötüye kullandı, ihracat kontrolleri uyguladı, teknolojik ablukalar koydu, normal ticaret ve yatırımı bozdu. Bu tür tek taraflı zorbalığa ve ekonomik zorlamaya karşıyız" sözleriyle de ABD saldırganlığına işaret ettiği gibi dayatmalara boyun eğmeyeceklerini de dile getirmişti.

ABD'NİN ÇİN'LE GÖRÜŞME HEVESİ, KARŞILIKLI "TEMENNİLER" VE DAYANIKSIZ "BEKLENTİLER"

Joe Biden yönetiminin son dönemde Çin'le ilişki kurmak için çok hevesli olduğu gözlemleniyor. Tehdit ve şantajla boyun eğdiremediği Çin'i -zorbalığı elden bırakmadan- farklı yollarla dizginlemeye

ve ilişkilerde alttan almaya çalıştığı anlaşılıyor. ABD'nin, kendisinin yanı sıra Çin ve Rusya'yı da küresel güç olarak kabul etmesi, Çin'in çıkarlarına saygı duyduğu ve "yeni bir soğuk savaş" ve bir çatışma istemediğini sıkça dillendirmesi, onun zayıflığına yorumlanıyor. Öte yandan ABD'nin izlediği Çin politikasının, Avrupa ve Asya-Pasifik ülkeleri de dahil olmak üzere üçüncü tarafların artan baskısıyla karşı karşıya olduğu söyleniyor. Dolayısıyla, Ukrayna Savaşı'na benzin dökken ABD-NATO cephesi, Rusya'ya karşı askeri çatışmaları tırmandırırken, Çin'e karşı da siyasi/diplomatik/askeri provokasyonlarını sürdürüyor. Özellikle Blinken'in Çin gezisi sırasında Tayvan Boğazları'nda gerilimin kışkırtılması dikkat çekiciydi. Bundan dolayı ABD'nin Çin'le çatışmasını şimdilik "dondurmak" ve Pekin ile artan gerilimi hafifletme yönünde adım atmasının taktik bir manevradan öte bir anlam taşımadığı yorumu neredeyse ortak bir kabul görüyor.

Blinken'in Çin'e gelişinden kısa bir süre önce ABD Başkanı Joe Biden, en üst düzeyde görüşme isteğini "...Şi ile tekrar

bir araya gelmeyi ve meşru farklılıklarımızı ve ayrıca belirli alanlarda nasıl uzlaşabileceğimizi tartışmayı umuyorum" sözleriyle ifade etmişti. Şi ile yaptığı görüşme sırasında ise Blinken, Başkan Biden'in "ABD ve Çin'in ilişkilerini sorumlu bir şekilde yönetme yükümlülüğü olduğuna" inandığını söyledi. Ona göre bu, "ABD'nin, Çin'in ve dünyanın çıkarıdır."

Blinken, "ABD Biden'ın verdiği taahhütlerin arkasında duruyor, yani ABD yeni bir Soğuk Savaş veya Çin'in sistemini değiştirme peşinde değil. İttifakları Çin'e yönelik değil, "Tayvan'ın bağımsızlığını desteklemiyor" ve çatışma peşinde değil" gibi ikiyüzlüce ifadeler de kullandı.

"Dünyanın genel olarak istikrarlı bir Çin-ABD ilişkisine ihtiyacı olduğu dolayısıyla iki ülkenin tarihe, halka ve dünyaya karşı sorumluluk bilinciyle hareket etmesi ve Çin-ABD ilişkilerini doğru yönetilmesi gerektiğini" söyleyen Şi ise, Amerika'nın dünyanın karşı karşıya olduğu zorlukları çözemeyeceğini vurguladı. Şi, Çin'in, ABD'nin çıkarlarına saygı duyduğunu, ama aynı şekilde ABD'nin de Çin'e saygı duyması ve Çin'in meşru hak ve

çıklarına zarar vermemesi gerektiğini söyledi.

ABD'nin ikiyüzlü açıklamaları, Çin'in ise temennileri, yazık ki emperyalist rekabetin ve hegemonya mücadelesinin tırmandığı koşullarda gerçekçi görünmüyor. Bu, dünya olaylarının seyriyle de bağdaşmıyor. Öte taraftan dünyanın en güçlü iki dev ekonomisine ve küresel güce sahip olan ABD ve Çin, küresel ve bölgesel konularda sayısız çözümsüz sorunlarla yüz yüze buldukları gibi her biri kendi önceliklerini ve çıkarlarını koruma peşinde koşuyor. Öte taraftan dünyanın en büyük iki ekonomisi arasındaki ilişki, çok sayıda tartışmalı konu da barındırıyor. ABD'nin umurundaymış gibi sunulan ve istismar edilen insan hakları meseleleri, Tayvan sorunu, ulusal güvenlik sorunu, ticaret savaşları, karşılıklı casusluk iddiaları, geleceğin teknolojisine kimin egemen olacağı, Çinli yetkililere uygulanan tek taraflı yaptırımların genişletilmesi gibi sorunlar çözülebilmemiş değil. Durum bu iken Blinken'in iki günlük ziyaretinin "bazı olumlu sonuçlar verebileceği, Çin-ABD ilişkilerindeki potansiyel çatışmalara ilişkin duyulan büyük endişelerin 'giderilebileceği' ve dolayısıyla dünyaya bir miktar güven aşılanacağı" gibi temelsiz beklentiler, kimi uzmanlarca ileri sürülüyor.

"SAMİMİ, DERİN VE YAPICI BİR GÖRÜŞME" Mİ?

Ziyaretin ardında her iki tarafın resmi açıklamalarında görüşmeler, "samimi, derinlemesine ve yapıcı" olarak nitelendirildi. Oysa görüşmeler sırasında çok az madde üzerinde anlaşmaya varıldığı,

sını, Çin'in teknolojisine ve gelişimine baskı yapmayı ve Çin'in içişlerine kasıtlı olarak müdahale etmeyi bırakmasını" talep ederken, "ABD'nin herhangi bir baskıcı eylemine kesinlikle karşı koyacağını" hatırlatmayı da ihmal etmiyor. ABD'nin Tayvan sorununda "fazla ileri gittiğini" ve "kırmızı çizgiyi aşmak gibi tehlikeli davranışlar gösterdiği" yönündeki uyarılar, Çin'in ABD dayatmalarına boyun eğmesinin söz konusu olmadığına işaret ediyor. Bu ise ilişkilerde yumuşama değil sertleşme eğiliminin ağır bastığına işaret ediyor.

Ziyaretin ardında her iki tarafın resmi açıklamalarında görüşmeler, "samimi, derinlemesine ve yapıcı" olarak nitelendirildi. Oysa görüşmeler sırasında çok az madde üzerinde anlaşmaya varıldığı,

görüşmelerin "mütevazı bir başarı" ile sona erdiği uzmanlarca, dahası taraflarca da belirtiliyor. Görüşmelerden yansıyanlar, tarafların sadece "yeniden bir araya gelme ve belirli konularda çalışma düzeyinde bir fikir alışverişini düzenlemesi konusunda anlaşma, görüşme kanallarını açık tutma, yanlış anlaşılmaları önleme ve çatışmaları engelleme konusunda duyarlı davranılması" gibi konularda fikir birliğine vardıklarını gösteriyor.

Blinken'in gezisi, iki ülke arasındaki yapısal sorunları çözme amacı taşıyor. Bugünkü emperyalist rekabet ve pazarlara egemen olma mücadelesi devam ederken bu mümkün de görünmüyor. Dolayısıyla ABD-Çin görüşmeleri, Ukrayna'da Rusya'ya karşı ABD-NATO saldırganlığının tırmandırıldığı koşullarda, ABD'nin Çin ile çatışmasını dondurmak ve Pekin ile artan gerilimi hafifletmek, onunla bağları "stabilize etmek" için tak-

ten askeri destek aldı. Devletler arası savaş ya da devletlerden kaynaklı çatışmalar artarken, 'devlet dışı' diye tanımlanan çatışmalar da artıyor. Nitekim 2022'de devlet dışı çatışmaların sayısı, tek tarafı şiddette öldürülen sivil sayısı ve bu şiddetle gerçekleştiren aktörlerin sayısı arttı. Örneğin Meksika'daki isyancı gruplar ve uyuşturucu kartelleri arasındaki devlet dışı çatışmalar da bu sayılara eklendiğinde bu tür çatışmalarda öldürülenlerin sayısı 82'ye yükseldi. Araştırmacılar, bir takım yılında en az bin ölümlü sonuçlanan çatışmaları savaş olarak sınıflandırıyor. Emperyalist hegemonya krizinin derinleşmesinden de bir sonucu olarak savaş ve saldırganlık politikaları günden güne trmandırılıyor. Emperyalistler ya da bölgelesel güçlerin çeşitli ülkelerdeki vekalet savaşları devam ettiğine, iç boğazlaşmalar kışkırtıldığına göre insanlığın karşı karşıya bulunduğu insani, maddi ve sosyal yıkımlar da artacaktır. Bu vahim tablo, halkların emperyalist saldırganlık ve savaşta karşı birleşik mücadeleyi yükseltmelerinin ne kadar hayati bir önem taşıdığını da hatırlatıyor.

Emperyalist vahşetin ölüm bilançosu!

Yaygınlaşan yerel emperyalist savaşların ve gerici boğazlaşmaların insanlığa faturası katlanarak büyüyor. Bu fatura, insanlığa öncelikli olarak yüz binlerce insanın katledilmesi ya da yaralanması şeklinde ödetilmektedir.

Uppsala Üniversitesi'nin Uppsala Çatışma Veri Programı'ndaki (UCDP-The Uppsala Conflict Data Program) bilim insanlarının 21 Haziran günü yaptığı açıklama, tablonun ne kadar vahim olduğunu gösterdi. Açıklamaya göre 2022'de askeri çatışmalarda en az 237 bin kişi hayatını kaybetti. Ayrıca savaşlar ve silahlı çatışmalarda öldürülen insan sayısının bir önceki yıla göre neredeyse ikiye katlandığı belirtildi. 2022 verileri, ölümlerin en fazla Ukrayna ve Etiyopya'da gerçekleştiğini ortaya koyuyor.

Yapılan çalışmada ortaya çıkan sonuçlar, bir önceki yıla göre öldürülenlerin sayısında yüzde 97'lik bir artışa ve 1994'de Ruanda'da yaşanan soykırımdan bu yana en yüksek rakama tekabül ediyor. Dünya çapında kışkırtılan çatışmaların sayısı da tarihsel olarak en yüksek seviyeye ulaşmış durumda.

Analist Shawn Davies, Yemen ve Af-

ganistan'da ölüm oranlarında önemli bir düşüş yaşanırken, özellikle Etiyopya ve Ukrayna'daki savaş ve çatışmalardan dolayı ise ölüm oranlarının dramatik bir şekilde yükseldiğini belirtti. Yalnızca bu iki savaş bölgesinde şu ana kadar en az 180 bin kişinin hayatını kaybettiğini ifade eden Davies, bu rakamların henüz kesin olmadığını, araştırmaların devamında önemli ölçüde artacağını tahmin edildiğini söyledi.

UCDP verilerine dayanarak rapor hazırlayan Oslo Barış Araştırmaları Enstitüsü de (PRIO), hayatını kaybedenlerin sayısını teyit ediyor. Buna göre 2022'de Etiyopya'da 100 binden fazla, Rusya-Ukrayna Savaşı'nda ise 81 binden fazla kişi hayatını kaybetti.

The Uppsala Conflict Data Program (UCDP), dünyadaki çatışmalarla ilgili en eski veri bankası olarak kabul ediliyor. Yapılan araştırmalarda 2022'de bir önceki yıla göre 55 aktif devlet düzeyinde silahlı çatışma kaydedildi. Bu çatışmalardan sekizi savaş düzeyine 22'si ise uluslararası düzeye ulaştı, yani taraflardan biri veya her ikisi de bir dış devlet-

Antony Blinken “gelişmekte olan hikayeden” ne umuyor?

ABD emperyalizminin başını çektiği kamp, paralı asker ordusu Wagner’in Vladimir Putin yönetimine karşı başlattığı ayaklanmayı “bulunmaz bir fırsat” saydı. Olayın başladığı andan itibaren medyanın seferber olması, sosyal medyadaki “görevlilerin” anında propagandaya başlamaları, bu yönde önden bir hazırlık yapıldığı izlenimi yarattı. Zira yapılan yorumlarda “Putin’in sonu geldi”, “Rusya dokuz parçaya bölünür” türünden iddialar hızla yayıldı. Yani ABD güdümündeki medya tekelleri ve sosyal medya hesapları ilk andan itibaren olayda taraf olarak ortaya çıktılar. Olayın bu kadar “az kanlı” bitmesini beklemiyorlardı. Doğal olarak büyük bir hayal kırıklığı yaşadılar. Büyük yalanların, sahte iddiaların ömrü bir günle sınırlı kaldı.

Olayın hemen ardından sahneye çıkan ABD Dışişleri Bakanı Antony Blinken, ayaklanmayı yakından izlediklerini, müttefikleriyle kesintisiz bir iletişim halinde olduklarını açıkladı. ABD’nin AB’deki ortakları ise, “Bu Rusya’nın iç sorunudur. Ancak durumu yakından takip ediyor ve müttefiklerimizle iletişim halindeyiz” yönlü açıklamalar yaptılar.

Batı, “Moskova önlerinde” bir savaş olasılığını hesaba katarak el ovuşturmaya başladı. Zira böyle bir olay, nefret ettikleri Putin ve yönetimi için sarsıcı bir krize dönüşebilirdi. Bu ise, onlara Ukrayna’da “zafer” bahşeder, Rusya’yı parçalayıp yutmak için dişlerini bileme imkanı sağlayabilirdi. Ancak hesap tutmadı ve günün sonunda bir çatışma yaşanmadan ayaklanma sona erdirildi.

Olayın en azından şimdilik bu şekilde kapanmasının yarattığı hayal kırıklığı, Biden yönetiminin Dışişleri Bakanı Blinken’in yaptığı açıklamaya da yansdı. Savaş borazanlığı yapan Amerikan medyasının hevesleri kısa sürede kırılrsa da Blinken, “umudumu yitirmedim” havalarında bir açıklama yaptı:

“Rusya Kiev’i ele geçirmeye çalışırken Moskova’yı korumak zorunda kaldı. Bu durum Putin’in otoritesine doğrudan bir sınama teşkil ediyor ve derin soru işaretleri doğuruyor. Gerçek çatlakları ortaya koyuyor. Ne olacağına ya da durumun nereye evrileceğini bilemeyiz ancak Putin’in önümüzdeki dönemde cevaplama-

sı gereken çok soru olacak” değerlendirmesi yapan Blinken’in şu sözleri dikkat çekti:

“Rusya’da henüz son hamle görülmedi. Bu, gelişmekte olan bir hikaye. ABD durumu çok dikkatli ve yakından takip ediyor...”

Blinken’e göre “hikaye gelişmeye” devam ediyor ve “son hamle” henüz görülmedi. Yani ABD yeni hamleler bekliyor. Ya da birilerini “yeni hamle” yapmak için motive ediyor. Bu sözler “bir temenni” olabileceği gibi, “yeni hamle” için hazırlık yapanlarla “dirsek temasımız devam ediyor” mesajı diye de okunabilir.

Bu konuda henüz somut veriler basına yansımış değil, ancak bu kapsamda bir kalkışmanın ABD-NATO cephesinden bağımsız şekilde gelişmiş olma ihtimali çok düşük. Yansıyan bazı haberlerde, Wagner şefinin Ukrayna istihbaratıyla (bu, CIA olarak okunabilir) iletişim kurulduğuna dair deliller olduğu öne sürüldü. Nitekim isyanı başlatmasının ardından yaptığı açıklamada Prigojin’in, “Ukrayna Silahlı Kuvvetleri NATO ile birlikte Rusya’ya saldırmayacaktır” lafları etmesi tesadüf değil. Belli ki “ilgili yerlere” mesajı iletiyordu. Zira ayaklanmadan önce Prigojin, “yeterince yıkıcı olmadıkları” gerekçesiyle ordu komutasını eleştiriyor, kitlesel seferberlik ve savaş ekonomisine geçiş çağrılarını yapıyordu.

Ayaklanmanın başlamasından kısa

süre sonra Batı medyasında Prigojin’in portresini düzenlemek için fırça darbelerinin başlaması da kayda değer bir ayrıntı. Zira her zaman “şeytan Putin” portresi çizen Batı medyası, bunun yanına “haydut Prigojin” portresini ekledi. Putin’i yıkabilir ya da ona karşı “adalet savaşı” verebilir diye Prigojin’e yatırım yapan Batı, onun imajını düzeltme telaşına da düştü. Umdukları gibi olsaydı, “haydut Prigojin” portresi yerini “adalet savaşı/demokrat Prigojin” portresine bırakacaktı.

Prigojin’in silahlı kalkışmasının, Ukrayna cephesinde savaşın şiddetlendiği bir döneme denk gelmesi de dikkat çekici noktalardan biridir. Zira Kiev’deki NATO kuklası Zelenski yönetimi, bir sürece önce “karşı saldırı” başlattığını ilan etmiş, Rus ordusunun işgal ettiği toprakları geri alacaklarını öne sürmüştü. Oysa “karşı saldırının” Ukrayna ordusu askerlerinin kırılmasına neden olduğu artık gizlenemiyordu. Ukrayna askerlerini cehenneme atan NATO, bu “karşı saldırı”dan beklediği zaferi kazanamadı. Ağır kayıplar veren Ukrayna ordusu, işgal altındaki toprakları kurtaramadı.

Tam bu NATO fiyaskosunun gündemi meşgul edeceği bir zamanda Prigojin sahneye çıktı. Bunu fırsat bilen medya, kukla Zelenski’nin Ukrayna askerlerini ölüme sürmesini değil, Putin yönetiminin krizini ana gündem haline getirdi. Emperyalist savaş aygıtı NATO’nun bun-

dan dolayı Prigojin’e müteşekkik olduğunu tahmin etmek güç değil. Ayaklanma fiyaskoyla sonuçlanmış, ona bağlanan hevesler kursaklarda kalmış olsa da “güçlü Putin” portresine bir çizik attığı için, ABD-NATO cephesini memnun etmiştir.

ABD-NATO cephesi memnuniyetle hayal kırıklığını aynı anda yaşadı. Olay Putin yönetiminin imajını çizse de yatırım yaptıkları Prigojin bekledikleri rolü oynayamadı. Bu olayda Prigojin’in yalnız olmadığı kesin. Bu da Blinken’in “devam eden hikayeden” beklenti içinde olmasının nedeni hakkında fikir verebilir.

İki emperyalist güç arasındaki çatışmanın Ukrayna cephesinden Rusya’nın içine taşınması, savaşın yayılma riskinin arttığına işaret ediyor. Elbette Putin “devirmeyen darbe güçlendirir” bakışıyla yoluna devam etmeye çalışacak. Buna karşın olayın Putin yönetimini zayıflattığını var sayan ABD-NATO cephesi ise yeni hamle ya da hamlelerle “devam eden hikayeye” yeni halkalar eklemek için fırsat kollayacaktır. Yakında toplanacak olan NATO zirvesinde Ukrayna Savaşı konusunda alınacak kararlar, olayların seyrini hakkında daha somut veriler sunacaktır.

Öte yandan hegemonya savaşı ve bundan dolayı militarizmin “özelleştirilmesi” her koşulda halkların başına bela olmaya devam edecektir. Bunu durdurmanın yegane yolu birleşik/kitlesel, militarizm ve savaş karşıtı bir anti-emperyalist hareketin geliştirilmesidir.

Rusya'da "İsyan" ve olası sonuçları!

A. Serhat

Rus ordusuna karşı ayaklanan paralı asker şirketi Wagner'in Moskova yolculuğu, tarafların anlaşması üzerine şirketin sahibi Yevgeniy Prigojin'in çağrısıyla şimdilik sona erdi. Prigojin'in Belarus'a gideceği ve hakkında açılan davanın kapatılacağı bildirildi. Çatışma olmadan anlaşma sağlanması Putin için bir başarı olsa da bundan sonraki gelişmeler ve yaşanacaklar ise Rusya payına riskler barındırmaktadır.

Rusya Milli Savunma Bakanlığı ile Prigojin arasındaki anlaşmazlığın kısa süreli bir askeri kalkışmaya dönüşmesi, Rusya'daki siyasi dengeleri etkileyecek ve geleceğe iz bırakacaktır. Putin Rusya'sının "gözbebeği" Wagner Grubu'nun bu ayaklanması belli sınırlarda tutularak sonlandırılmış olsa da gelişmelerin nereye evrileceğini ise hiç şüphesiz savaşın bundan sonraki seyri belirleyecektir. En nihayetinde ayaklanmanın temel nedeni de Rusya Milli Savunma Bakanlığı ile Wagner Grubu arasındaki güç savaşından kaynaklı görünüyor. Dokunulmazlık zırhıyla her türlü kötülüğü yapmakta sınır tanımayan kuralsız bu paramiliter güçleri bir parça kontrol altına alınmaya çalışıldığında neler yapabileceklerine de çarpıcı bir örnek teşkil etmektedir. Bir

çarpıda Moskova önlerine askeri konvoylarını dizecek kadar pervasız ve kontrolsüz olduğu ve bu tür paramiliter güçler sahipleri tarafından ihtiyaç hasıl olduğunda "vatana ihanet" etmekle suçlanabilecekleri görüldü.

Ukrayna'da işledikleri savaş suçlarından bağımsız olarak (emperyalist Batılı güçlerin ve onların Ukrayna'nın başına musallat ettikleri kukla Zelenski iktidarının yaptıkları ve işledikleri savaş suçları göz önüne alındığında her ne kadar Wagner Grubu ve Prigojin kanatları kırılmış 'melekler' gibi görülsede bu onların suçlu olduğu gerçeğini zerre kadar

değiştirmez). Wagner Grubu kurulduğu 2014 yılından bugüne dek emperyalist Rus dış politikasının askeri müdahale enstrümanı olarak kullanılmıştır. Suriye, Mali, Libya ve son olarak Ukrayna'daki müdahalelerinde Rusya'nın ordu eliyle yapmak istemedikleri işleri Wagner'e havale etmiştir.

Ukrayna'da bir buçuk yılını dolduran savaş, ABD öncülüğündeki Batılı emperyalistlerin yaptırımları ve bütün bunlara paralel olarak Rus askeri stratejisinin yanılığları neticesinde yaşanan insani kayıplar Rusya toplumunda küçümsenemeyecek bir öfkede biriktirmiş

görünüyor. Paralı Wagner ordusunun bu ayaklanması ve güneyden kuzeye yolculuğu boyunca herhangi bir dirençle karşılaşmadan kolayca ilerlemesi, Rusya'daki siyasal dengelere ve toplumdaki fay hatlarına etki edecek bir iz bırakacaktır.

Savaşın seyrine dönük Rusya payına özellikle de bu kısa süreli ayaklanmanın ardından olumlu anlamda bir takım somut adımlar atılmazsa, Putin iktidarını zor günler bekliyor olabilir.

Putin'in "vatana ihanet" diyerek suçladığı ayaklanma ve buna vereceği yanıtın hem iktidar dengeleri açısından hem de Wagner Grubu'nun geleceği açısından yeni gelişmeleri tetikleme ihtimali var. Belarus Devlet Başkanı Lukaşenko'nun arabuluculuğuyla kışlasına geri dönen Wagner kovboylarının ne olacağına ise artık Prigojin değil 21. yüzyılın "Rus Çarı" Putin karar verecektir.

Batılı emperyalistlerin ayaklanmaya ilişkin beklentileri ve heveslerinin ise köf olduğu görüldü. Paralı askerlerin Moskova yürüyüşüne haddinden fazla büyük anlamlar biçerek "artık Ukrayna zafere daha çok yakın", "Rusya dokuz parçaya ayrılıyor" diyerek havai fişekler patlatmak için hazırlığa başladılar ancak hevesleri kursaklarında kaldı.

Geçen hafta Almanya'nın Thüringen Eyaleti'nin Sonneberg bölgesinde yapılan kaymakamlık seçimlerini aşırı sağ / faşist Almanya için Alternatif Partisi (AfD) adayı %52,8 oyla kazandı. Bu, AfD'nin tarihinde aldığı en yüksek oy oranıdır. Bu seçim sonucu, aşırı sağ ve milliyetçi popülizmin Alman toplumunun belli bir kesiminde kök saldıgını gösteriyor. Anket sonuçları da AfD'nin başarısını arttırma olasılığının yüksek olduğuna işaret ediyor.

AfD adayı Robert Sesselmann, seçimin ilk turunda oyların yaklaşık yüzde 47'sini almıştı. İkinci turda ise SPD, Yeşiller ve Sol Parti, Hristiyan Demokrat Parti (CDU) adayının seçilmesi çağrısında bulundu, fakat sonuçlar çağrının karşılık bulmadığını gösterdi. Hristiyan Demokrat Parti (CDU) bölge başkanı ise, seçim yenilgisinden federal hükümeti sorumlu tuttu. Bu sonucun, federal düzeyde CDU'ya karşı alınan tutumdan kaynaklandığını iddia etti.

Almanya'da aşırı sağın yükselişi

AfD'nin Almanya'nın çoğulcu, çok kültürlü toplumu ve "demokratik" siyasi sistemi için tehlikeli bir meydan okuma teşkil etmesi sadece partinin bu seçim başarısından kaynaklanmıyor. Asıl tehlike, AfD'nin, krizin derinleştiği, aşırı sağ ve şoven popülizmin güçlendiği koşullarda faşist yapıların hareket alanını genişletmesidir.

Almanya'da pandemiyle mücadeledeki aksaklıklar, son dönemlerde yaşanan ekonomik durgunluk, artan enflasyon, işsizlik ve bunların getirdiği hoşnutsuzluk siyasi partilerin oy desteğinin düşmesine neden olmuştu. Özellikle göçün Avrupa ülkelerinde siyasi bir sorun olması ve aşırı sağcıların sorunu istismar ederek gündeminin merkezine

alması AfD oylarının artmasında önemli bir rol oynadı. Bütün partilerin ABD savaş arabasına binip Ukrayna Savaşı'na destek vermesi ve bundan dolayı enflasyonun yükselmesi de bu faşist partinin işine yarıyor.

Tehlike, AfD'nin oylarını arttırmasından ibaret değil. Bir diğer önemli tehlike aşırı sağcı/ırkçı ideolojinin Alman ordusu ile polis teşkilatında da yaygınlaşmasıdır. Son dönemde basına yansıyan birçok haberde bu sorunun ciddi olduğu ifade ediliyor.

Anayasayı Koruma Dairesi'nin yayınladığı 2022 raporuna göre, toplamda 40 bin olan aşırı sağcı/faşist militanın 10 bin 200'ü AfD saflarından örgütlenmiş. Toplamda ise bu militanların 14 bini şiddet yanlısıdır. Bu gelişmelerden de anlaşılıyor ki Alman kurum ve kuruluş-

larında, özellikle polis teşkilatında aşırı sağcılar, meslektaşları veya üstleri tarafından engellenmeden faşist ideolojilerini serbestçe yayabiliyorlar.

Anayasayı Koruma Dairesi tarafından terör örgütü statüsünde olan ve izlenen bir partinin oylarını bu kadar arttırabilmesi tesadüf değil. Son dönemlerde sol-sosyalist, anarşist ve çevre örgütlerine azgın bir şekilde saldıran kolluk kuvvetlerinin, sıra ırkçı-faşistlere geldiğinde gayet hoşgörülü davranması birçok soru işaretini beraberinde getiriyor. Ayrıca polis teşkilatı içinde örgütlenen aşırı sağcı/ırkçı grupların yargılandıkları davalarda beraat edenlerin sayısında artış olması dikkat çekicidir. Alman ordusuna ait azımsanmayacak oranda mühimmat ve binlerce silahın "ortadan kaybolduğu" bir dönemin hemen ardından AfD'nin oylarını arttırması, Alman sermaye iktidarının izlediği politikaların dolaysız sonuçlarından biridir.

Wagner ve türevleri: Paralı katil şirketler

G. Umut

Rus ordusuna karşı “ayaklanan” paralı asker şirketi Wagner’in “isyan”ı pek çok tartışmayı tekrar gündeme getirdi. Bu isyan girişiminin emperyalist hegemonya mücadelesine etkileri, Rusya’nın kendi iç dinamikleri, diğer emperyalist güçlerin bu süreçteki rolüne etkisi vb. başlıkların yanı sıra kapitalist/emperyalist devletler ve özel militarist aygıtlar sorununun farklı boyutlarda tartışılmasını gerektiriyor. Paralı askerler, özel militarist aygıtlar, özel şirket orduları çok farklı ülkelerde kapitalist/emperyalist ülkeler tarafından kullanılıyor.

Düzenli ordular, devletin şiddet tekelini elinde tutan ve bunun en üst boyutunu ifade eden kurumlarıdır. Emperyalist dünyada pek çok hukuksuzluğa imza atsalar da belli bir standarda uymakla yükümlüdürler. Her şeyin kılıfına uydu- rduğu bu barbarlık düzeninde “savaş suçu”, “savunma” vb. gibi kavramların da yaptırımları vardır. Emperyalist ülkeler için bu yaptırımlardan kurtulmanın bir yolu da özel militarist aygıtları kullanmaktır. Her türlü karanlık ve kirli işleri bu şirketler üzerinden hallederler.

Sean McFate’nin “Paralı askerler ve savaş- Bugünün özel ordularını anlamak” çalışmasından alıntı yapan Independent Türkçe’de yazan Emine Hayri, paralı askerliğin çok eskilere dayandığını anlatmaktadır. Kartaca’nın Roma’ya karşı savaşta ordusuna “Yunan askerleri” kirala- dığını anlatan yazar, Hititlilerle savaşın- da Mısır Firavunu Ramses II, Kuzey Afrika Krallığı Numıdy’a’dan paralı askerler kirala- dığını ekliyor. Uygarlık tarihi açısından 16. yüz yıldan itibaren düzenli ordular kurulmaya başlandı. 19. yüz yılda paralı askerlik ve kiralık ordular ise azaldı. Ancak Afrika vb. ülkelerde paralı askerlik henüz ortadan kalmış değil.

Neoliberalizmin ordu ve militarist aygıtlar üzerindeki etkisinin bir sonucu olarak da özel askeri şirketleri görebiliriz. Özel askeri şirketler, kiralık ordu ya da tarihte görülen paralı askerlikten farklılık taşıyor. Tüm kurumların özelleştirildiği bir süreç olarak, bu dönemde özel askeri şirketler paralı askerliğin şirketleşmiş halini temsil ediyor. Özel askeri şirketler, “Eğitim, istihbarat, danışmanlık, lojistik destek, operasyonel destek ve çatışma sonrası destek gibi değişik ‘hizmetler’ sağlıyor. Sözleşme yoluyla çalışıyorlar.”

Wagner örneğinde olduğu gibi, bu paralı katil şirketlerinin denetim ve kural dışı faaliyetleri her zaman emperyalist odaklara olumlu biçimde yansımıyor. Bu şirketler bugün hala yaygın biçimde kullanılıyorsa eğer, yarattığı “sorun”ların sağladığı avantajlardan daha az olması nedeniyledir.

ÖZEL ASKERİ ŞİRKETLERİN “HİZMETİ” ÖLÜM SAÇMAK!

Yakın dönemde Güney Afrika’da Executive Outcomes adlı bir özel şirketi vardı. Ancak bu sürecin kırılma noktası ABD’nin Irak işgaliyle birlikte adını çokça duyduğumuz Black Water ile oldu. İkinci emperyalist paylaşım savaşında şirketler ABD ordusunun yüzde 10’unu oluşturuyordu. Irak işgalinde ordu ve şirketler arasındaki oran %50 idi. Afganistan’da bu oran daha yüksekti.

Yard. Doç. Dr. Filiz Çulha Zabcı, “Yeni Savaşların Gizli Yüzü: Özel Askeri Şirketler” adlı çalışmasında, 2004 yılında yayımlanan verilere göre, dünyada 90’a yakın özel askeri şirket bulunduğunu ve 110 ülkede faaliyet gösterdiklerini aktarıyor. Özel askeri şirketlerin kurulduğu ülkeler genellikle Amerika, İngiltere ve Güney Afrika. MPRI, Dyncorp, Wagner, adını Academia olarak değiştiren Blackwater, Sandline, Vinnel Corporation, dünyanın önde gelen askeri şirketleri arasında yer alıyor.

Bu şirketleri bağlayan bir sözleşme, anlaşma ya da hukuki metin yok. Cenevre Sözleşmesi 1977 Ek Protokolü ve 1989 Paralı Askerlik Sözleşmesi, paralı askerlere dair düzenlemeler getiriyor. Ancak bu sözleşmelerdeki şartlara göre Özel Askeri Şirket bünyesindeki hemen hiçbir paralı asker tanımına girmiyor. Buna dönük çabalar var ancak 2008 Montrö Özel Askeri ve Güvenlik Şirketleri Belgesi imzalanıyor ancak hiçbir bağlayıcılığı bulunmuyor. 2009’da BM nezdinde ÖAŞ Sözleşmesi hazırlama çabaları ise başarısız kalıyor. 2010 Özel Güvenlik Hizmeti Sağlayıcıları için Uluslararası Meslek Etiği Kuralları getirilmeye çalışılıyor.

Zabcı’nın araştırmasında özel askeri şirketlerin kuruluşuna dair şunlar ifade ediliyor:

“Bugün savaşlarda ya da çatışmalarda etkinlik gösteren özel askeri şirketler, savaş endüstrisindeki özel aktörlerin dönüşümünü temsil etmektedir. Bunların en önemli özelliği, modern bir şirket formu taşımalarıdır. Paralı askerlerden farklıdır; çünkü, her şeyden önce bir şir-

ket olarak kurulmaktadırlar ve çok farklı türlerde askeri hizmet vermektedirler. Bir şirket oldukları için, kendi endüstrisinden ya da farklı endüstriden firmalarla finansal bağlar geliştirebilmektedir. Bugün en aktif olan firmalardan çoğu (MPRI, Armorgroup ve Vinnel) birçok büyük şirketin yan kuruluşudur. (Singer, 2001/2002: 7).”

Emperyalist-kapitalist ülkeler kendi orduları eliyle yaptırılamayacakları bir dizi kirli ve karanlık işleri özel askeri şirketler eliyle doğrudan ve kolaylıkla yapabiliyorlar. Özel askeri şirketler, kendilerine sağlanan bu kanunsuzluğu kullanan paralı katil şirketleri olarak faal durumdadır.

Wagner örneğinde olduğu gibi, bu paralı katil şirketlerinin denetim ve kural dışı faaliyetleri her zaman emperyalist odaklara olumlu biçimde yansımıyor. Bu şirketler bugün hala yaygın biçimde kullanılıyorsa eğer, yarattığı “sorun”ların sağladığı avantajlardan daha az olması nedeniyledir.

Ukrayna savaşını bitirmek için Kopenhag'da gizli toplantı

G7 ülkeleri, Ukrayna Savaşı'nı sona erdirmek için müzakerelere duyulan ihtiyacı kabul etmeye başladı. ABD-NATO cephesinin savaşı körükleyen politikalarına verdikleri desteğin bedeline daha çok katlanmak istemedikleri anlaşılıyor. Bu konuda yaşanan bazı gelişmeler, savaşı bitirme arayışının daha belirgin bir hal aldığı izlenimi veriyor.

Geçen günlerde G7 üyesi ülkelerin temsilcileri, BRICS üyesi ülkelere Brezilya, Hindistan, Güney Afrika ile Türkiye ve Suudi Arabistan temsilcilerinin bir araya geldiği gizli bir toplantı düzenlendi. Danimarka'nın başkenti Kopenhag'da yapılan toplantının konusunun, Rusya ile Ukrayna arasında "barışın temel ilkelelerini" belirlemek olduğu belirtildi. Danimarka'nın ev sahibi olarak hazır bulunduğu toplantıya Ukrayna da davet edildi.

Yansıyan haberlere göre, G7 ülkeleri ile Ukrayna temsilcileri, başlangıçta toplantıyı Rusya ile BRICS üyelerinin arasını açmak için kullanmak istediler ancak amaçlarına ulaşamadılar. Ukrayna Cumhurbaşkanlığı Ofisi Başkanı Andriy Yermak ise, Volodimir Zelenski'nin Kasım 2022'de ortaya attığı "barış formülü" maddelerinin bir kısmı ile Rus birliklerinin Ukrayna'dan tamamen çe-

kilmesi talebini ısrarla gündeme taşıdı. Fakat Brezilya, Hindistan, Güney Afrika temsilcileri, Yermak'ın girişimini açıkça reddettiler. Yaptıkları açıklamalarda Çin

ve özellikle Rusya olmadan müzakerelere devam etmenin pek bir anlamı olmadığını vurguladılar.

Toplantıda Rusya'da gerçekleşen

darbe girişiminin de konuşulduğu ifade edildi. Lüksemburg Dışişleri Bakanı Jean Asselborn, Rusya'daki istikrarsızlığın tehlikeli sonuçlara yol açabileceğini öne sürdü. Yansıyan sınırlı bilgiye göre toplantıda NATO'nun Ukrayna'ya füze konuşlandırmayacağına dair garanti de konuşuldu. Kimi iddialara göre ise, barış görüşmeleri temmuz ayında başlayabilir.

Ukrayna Savaşı çıkmaza girdikçe sıkışan emperyalistler, çıkarları için kapalı kapılar ardında görüşmeler yapmaya başladı. Bunda, Çin ve Rusya dışındaki BRICS üyesi ülkelerin savaşı bitirme eğiliminin de etkili olduğu görülüyor. Kopenhag'daki toplantı dışında da savaşı bitime konusunda çabalar olduğuna dair haberler var. ABD'yi ziyaret eden Hindistan Başbakanı Narendra Modi ile Roma'daki Vatikan şefleriyle görüşen Brezilya Devlet Başkanı Lula da Silva'nın da bu yönde çaba harcadıkları bildirildi.

Danimarka'daki gizli toplantı, tarafların savaşı bitirmek için arayış içinde olduklarına işaret ediyor. Yine de bu girişimlerin hedeflerine ulaşabilmesi, ancak ABD-NATO cephesinin Ukrayna Savaşı'nın ateşine benzin dökme politikasını terk ettiğinde mümkün olabilir.

Üç yolcu bir firma sahibi bir de çalışan olmak üzere 5 kişinin bulunduğu denizaltı, tarihi Titanik batığına düzenlenen "turistik gezi" için çıktığı seferde battı. Üç yolcunun kallavi sermayedar olduğu gezide müşterilerin ve mürettebatın öldüğü açıklandı.

Ölenlerin isimleri ve unvanları şu şekilde:

İngiliz milyarder Hamish Harding, Pakistanlı kapitalist Şahzada Davud ve oğlu Süleyman Davud, denizaltının sahibi Ocean Gate şirketinin kurucusu ve CEO'su Stockton Rush, Fransız denizaltı pilotu Paul Henry Nargeolet.

BATIKTAN BİLE PARA KAZANAN KAPİTALİZM!

Titanik, 1912 yılında demir aldı. Geminin yolculuğa hazır olmadığı ve yeterince test edilmediği iddialarına rağmen hareket etti ve ilk seferi olan Atlantik Okyanusu'nda bir buzdağına çarparak bat-

Milyarderlerin kopardıkları fırtına

tı. Sonrasında ise onlarca film veya dizi çekildi, roman yazıldı ve batık üzerinden para kazanılan bir olaya dönüştürüldü. Öyle ki halen batığa düzenlenen turistik seyahatlerle milyarlar kazanılıyor.

Ocean Gate firmasına ait Titanik denizaltısı ile Titanik batığına sekiz günlük gezi biletinin fiyatı kişi başı 250 bin dolardı.

19 Haziran'dan beri birkaç sermayedarı bulmak için tantana koparılıyordu. 96 saatlik oksijenin bitme süresi hesaplandı ve arama-kurtarma çalışmaları yoğunlaştırıldı. Medyada yansıtılanlara ve resmi açıklamalara göre kaynaklar seferber edildi. ABD sahil güvenlik yönetiminde ABD, Britanya, Kanada ve Fransa'dan arama-kurtarma ekipleri gemiler, askeri uçaklar ve okyanusun en derinlerine dalabilen robotlar seferber edildi.

Görüldüğü gibi batıktan para kazanan kapitalizmde sermayedarların ölüsü de çok pahalı...

800 kadar göçmenle birlikte Yunanistan'ın Navarin açıklarında batan teknedeki pek çok göçmene ise hala ulaşılamıyor. Üstüne üstlük Yunanistan'daki teknenin saatlerce bekletilerek batırıldığına dair onlarca iddia orta yerde duruyorken...

İKİ SINIF VAR...

Titanik turu yaptıkları için kaybolan üç milyarder, bu milyarderlerin ait olduğu düzeninin yarattığı yıkımlardan kaçmak zorunda kalan ve denizde kaybolan göçmenler...

250 bin dolara ödedikleri turun "cenaze törenleri için harcadıkları" para olması "insani" anlamda değerlendir-

lecek bir durum değildir. Buradaki tablo tarafları, acıları, duyguları, reklamları, planları ile emperyalist kapitalizmin özeti. Yaşam, hayat ve "ölüm" sınıfsaldır. Emekçiler hayatları boyunca emeklerini satarak sömürü düzeninde yaşamak zorunda kalır ve en ağır sömürü koşullarına katlanır. Yaşamak, hayat, değerler, dayanışma, bencillik yani iyi ve kötü ne varsa buna göre değerlendirilir. Kapitalistler emekçilerin ürettikleri zenginliklere el koyarak zenginleşir. Hayatları, duyguları, zevkleri, sefalrı buna göre şekillenir. İki olgu var orta yerde: Üç kapitalistin zevkleri için çıktıkları yolculukta hayatlarını kaybetmeleri ve ardından koparılan fırtına.

Yüzlerce göçmenin zorunlu olarak çıktıkları yolculukta kaybolmaları ve derin sessizlik!

Kapitalizm bu çelişkiyi her an yeniden ve yeniden üreten bir sistemdir. İşçi ve emekçilerin hayatları, milyarderlerin kopardıkları fırtınadan güçlüdür.

Rusya'da Batı'ya alternatif Ekonomik Forum!

Rusya'daki en büyük ekonomik forum olan St. Petersburg Uluslararası Ekonomik Forumu (SPIEF) "Batı"dan önemli bir katılım olmadan 14-17 Haziran tarihlerinde gerçekleştirildi.

"Rus Davos'u" olarak da bilinen 26. St. Petersburg Uluslararası Ekonomik Forumu, 17 Haziran günü sona erdi. Batılı siyasetçiler ve sermayedarları Ukrayna Savaşı ve yatırım politikaları gerekçesiyle forumdan uzak dururken, 130 ülkeden yaklaşık 17 bin katılımcı hazır bulundu. Sözde düşman devletlerden de 150 şirketin temsilcileri katıldı.

SPIEF ilk kez 1997'de Rusya'da gerçekleştirildi ve zamanla Batı için güçlü bir çekim alanı, gelişmekte olan ülkelere özellikle alternatif ortaklıklar kurma ve genişletme fırsatları sunan çok kutuplu bir işbirliği forumu haline geldi. Sadece iki yıl önce, önde gelen dünya ekonomilerinin birçok üst düzey temsilcisi St. Petersburg'daki Uluslararası Ekonomik Forum'a, forumun eski adıyla "Rus Davos'u"na katılmıştı. 2013'te ise Almanya'nın

eski Şansölyesi Angela Merkel, yeniden seçilen Putin ile oradaydı. Ukrayna Savaşı gerekçesiyle Rusya, ABD ve işbirlikçileri tarafından izole edildi, savaş ve ekonomik ambargo ile çökertilmek isteniyor.

Batı ambargosundan dolayı bu yıl foruma az sayıda üst düzey yönetici katıldı. Konferansın katılımcıları arasında Cezayir Cumhurbaşkanı Abdülmecid Tebbun, Küba Başbakanı Manuel Marrero Cruz, Kırgızistan Başbakanı Manuel Marro ile Bakanlar Kurulu Başkanı Akılbek Usenbekoviç Caparov, Ermenistan Devlet Başkanı Nikol Paşinyan, Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) Devlet Başkanı Muham-

med bin Zayid an Nahyan, Macaristan Dışişleri Bakanı Peter Szijjarto gibi isimler vardı.

Rusya'nın ev sahipliği yaptığı görüşmelerde siyaset ve sermaye dünyası, yeni dünya düzeni ve çok kutuplu dünyada diplomasi, ithal ikame olasılıkları gibi konular konuşuldu. Yanı sıra Ruslar'ın üretim ve ihracat potansiyeli, şirketler, yeni ticaret ortakları, özellikle yerel enerji ve dünya finans piyasasındaki dolarsızlaştırma öne çıkan konular arasındaydı. Ayrıca Rusya, Çin, Hindistan, Latin Amerika, Beyaz Rusya, Cezayir, BAE ve İran gibi bölgesel odaklı çeşitli etkinlikler de

programda yer aldı.

Rusya Devlet Başkanı Putin, forumda yaptığı konuşmada, "Batı yaptırımlarına rağmen" Rus ekonomisinin başarılarından bahsederken "neo-sömürgeci sistemin" artık sona erdiğini, bunun yerine dünyadaki "çok kutuplu düzen"nin güçlendiğini vurguladı. "Rusya geçen yılın tüm zorluklarına rağmen bugün küresel ekonominin lokomotifleri ve itici güçleri olarak hareket eden ve güvenilir ortaklarla temaslarını genişletip güçlü adımlar attı" ifadelerini kullandı.

17 Haziran günü öğleden sonra açıklama yapan SPIEF Organizasyon Komitesi, forumda 46,3 milyar dolar değerinde 900'den fazla sözleşmenin yabancı şirketlerin temsilcileriyle imzalandığını duyurdu. Bu arada 43 anlaşmanın İtalyan ve İspanyol şirketlerle imzalandığı belirtildi.

St. Petersburg Ekonomik Formu Ukrayna Savaşı öncesine göre daralmış olsa da ABD ile işbirlikçilerinin Rusya'yı ekonomik kuşatma ile boğma stratejisinin hedefine ulaşmaktan uzak olduğunu da gösterdi.

Reisi ABD'nin "arka bahçesi"nde...

Güçten düşen hegemonyasını ayakta tutmak için Rusya'yı Ukrayna Savaşı'nın içine çeken, durdurulamaz bir yükseliş içindeki Çin'i sık sık taciz eden ABD, süreci tersine çevirme gücünü yitirmiş görünüyor. Ortadoğu'da yakın zamana kadar Amerika'ya "en sadık" diye bilinen yönetimler bile güç dengelerindeki yeni duruma göre pozisyon almaya başladılar. Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri gibi ülkelerin İran'la ilişkileri düzeltme arayışına girmeleri, Ukrayna Savaşı'nda -Biden yönetiminin ısrarlarına rağmen- Rusya karşıtı bir tutum almaktan kaçınmaları ve buna benzer başka gelişmeler, ABD emperyalizminin gücündeki zayıflamanın somut göstergeleridir. Biden yönetimi Suriye'nin Arap Birliği'ne yeniden alınmasına da karşı çıkmış, ancak etkili olamamıştı.

44 yıldan beri Amerikan ambargosu altında bulunan İran, güç dengelerindeki değişime en hızlı uyum sağlayan ülkelerden biri olduğunu gösteriyor. Çin'in arabuluculuğuyla Suudi Arabistan'la anlaşan İran yönetimi, bölgenin en etki-

li Arap devleti kabul edilen Mısır'la da daha yakın ilişkiler geliştirmek için adım atmaya hazır görünüyor.

Donald Trump'ın İran'la varılan nükleer anlaşmadan çekilmesi, iki ülke arasındaki ilişkilerin daha da gerilmesine vesile olmuştu. ABD, AB baskıları ve Siyonist İsrail rejiminin provokasyonlarına rağmen politikasından geri adım atmayan İran hem uranyum zenginleştirme ve hem yeni balistik füzeler geliştirmeye devam etti. Son yıllarda bunlara İran yapımı İHA'lar da eklendi. Bu gelişmeler vesile buldukça İran'a saldırmaktan söz eden İsrail rejiminin tedirginliğini arttırmış görünüyor. Buna rağmen Biden yönetiminin İran'la "resmi olmayan" bir anlaşmaya varmak istediğini ABD medyası yazıyor. Biden yönetiminin Siyonist lobiye rağmen Reisi yönetimi ile anlaşma çabası içinde olması, İran'a saldırmak için Washington'dan destek bekleyen İsrail rejiminin heveslerini kur-

sağında bırakmış görünüyor.

Ortadoğu'da süreç bu minvalde ilerlerken hedef büyüten İran, bir dönem ABD'nin "arka bahçesi" diye anılan Latin Amerika ülkeleriyle ilişkileri derinleştirmeye başladı. Latin Amerika gezisine çıkan İran Cumhurbaşkanı İbrahim Reisi Venezuela, Nikaragua ve Küba'yı ziyaret ederek üst düzey görüşmelerde bulundu.

Kalabalık bir heyetle ziyareti gerçekleştiren Reisi, her üç ülkeyle birçok alanda farklı anlaşmalara imza attı. Sadece Venezuela ile 25 anlaşma imzalandığı bildirildi. Telesur kanalına röportaj veren Reisi, ABD karşıtı söylemi öne çıkararak, Latin Amerika ülkeleriyle ilişkileri daha çok geliştirmek için çaba harcadıklarını söyledi. Ziyarete dair haberlerde, Reisi'nin Brezilya ile de ilişkileri geliştirmeye hazır olduğu mesajı verildiği belirtiliyor.

İran'ın Latin Amerika ülkeleriyle iliş-

kileri yeni değil kuşkusuz. Chavez döneminde ilk adımlar atılmıştı. Ancak ABD baskısı ilişkilerin geliştirilmesini frenlemişti. Reisi'nin üç ülkeyi kapsayan ziyareti ve imzaladığı anlaşmalar, ABD'nin takoz koyma konusunda eskisi kadar etkili olamadığını gösterdi. İlişkilerin seyri sol yönetimlerin işbaşında kalmasına bağlı olsa da atılan adımlar, İran'ın Amerika'nın "arka bahçesi"nde etki alanı yaratmaya başladığına işaret ediyor.

Bu ülkeler arasındaki ilişkilerin geliştirilmesi, ABD'nin tehdit ve ambargosuna bir meydan okuma olarak da değerlendiriliyor. Nitekim Reisi'nin Nikolas Maduro, Daniel Ortega ve Miguel Díaz-Canel ile yaptığı ortak basın toplantılarında ABD kuşatmasına karşı birlikte durmanın önemini altı çizildi. Her dört ülkenin ABD baskısı altında olması, bu ortak söyleme ve tutumlara somut bir zemin sağlıyor. Bu gelişmelerin yaşandığı Latin Amerika'nın artık ABD'nin istediği gibi at koşturduğu bir "arka bahçe" olmaktan çıkma yolunda olduğunu gösteriyor.

Yunanistan'da yeni mülteci katliamı

21. yüzyılın en büyük insan trajedilerinden biri, mültecilik ve göçmenliktir. Gerici-emperyalist savaşların, çoklu krizlerin, sosyal-toplumsal yıkımların, yoksulluğun, açlığın ve iklim felaketlerinin sonucu olarak 100 milyonu aşkın insan evini, ailesini ve ülkesini terk etmek zorunda kalıyor. Ölümü göze alarak Avrupa'ya ulaşmaya çalışan göçmenlerin on binlercesi çıktıkları "umut yolculuğu" sırasında hayatlarını kaybediyor. Uluslararası Göç Örgütü'ne (IOM) göre, bölgede sadece 2022'nin Aralık-Ocak ayları arasında yaklaşık 3 bin 800 göçmen yaşamını yitirdi. 2014'ten bu yana ise 26 binden fazla mülteci Akdeniz'in derinliklerine gömüldü. Bundan dolayıdır ki Akdeniz "mülteci mezarlığı", gemiler ise "yüzen tabutlar" olarak anılıyor.

13 Haziran günü bu mezarlığa yüzlerce mülteci daha gömüldü. 750 kadar yolcu taşıyan mülteci teknesi 14 Haziran günü Mora Yarımadası'nın batısında alabora oldu. Yunanistan açıklarında meydana gelen ve 100'ü çocuk olmak üzere 600'den fazla mültecinin ölümüne yol açan bu gemi kazası, mültecilerin yaşadığı dehşetin yanı sıra "Modern Avrupa"-nın ikiyüzlülüğünü de bir kez daha gözler önüne serdi. Uluslararası Göç Örgütü'ne (IOM) göre bu, Yunanistan kıyılarındaki en dehşetli tekne kazasıydı. Avrupa Birliği, tüm yüzüstü açıklamalarına rağmen, insanları adeta ölüme terk eden politikalarını sertleştiriyor. Mültecilere yardım edenleri kriminalize ediyor, denizde zor duruma düşen insanları kurtarmak için yeterince çaba göstermiyor ve mültecilere karşı kasıtlı olarak şiddet kullanan Libya, Yunanistan, Türkiye gibi devletlerin göç politikalarını finanse ediyor.

Atina'da binlerce insan, Yunanistan ve Avrupa mülteci politikalarına karşı eylem yapmak için sokaklara çıktı. İnsan hakları örgütleri, toplu ölümlerden AB'yi sorumlu tutuyor.

Sınır Tanımayan Doktorlar ise, "Yunan kıyılarındaki trajik gemi kazası önlenbilirdi. Önde gelen Avrupalı politikacıların dehşete kapılmış görünen tepkileri, mevcut göç politikasının ne kadar ikiyüzlü olduğunu gösteriyor" açıklaması yaptı. Katolik yardım kuruluşu Misereor de, Avrupa iltica ve göç politikasının artık Hıris-

tiyan hayirseverlik, dayanışma ve eşitlik değerlerini temsil etmediği görüşünde. Kurumun bir temsilcisi, "Son yıllarda Avrupa siyaseti insanları boğuyor" derken, kapitalist vahşetin vardığı boyuta işaret etmiş oldu. Mülteci örgütü Pro Asyl, AB Sınır Koruma Kurumu Frontex'in önlem almamasını eleştiriyor. Birleşmiş Millet (BM) ise AB'yi harekete geçmeye çağırarak güya görevini yerine getirmiş oluyor.

AB Sınır Koruma Ajansı (Frontex), 14 Haziran günü gerekçeli bir bildiriye, "Frontex gözetleme uçağı, 13 Haziran'da 09:47 UTC'de tekneyi gördü ve hemen ilgili Yunan ve İtalyan makamlarına haber verdi. Herhangi bir sorunuz Yunan Kurtarma Koordinasyon Merkezi'ne yöneltilmelidir" diyerek suçu Yunanistan'a atmaya çalıştı. Oysa AB'nin kirli eli olarak 2004'ten beri alanda faaliyet gösteren Frontex, yasadışı geri itmelerle mültecilerin uluslararası hukuka aykırı olarak iltica başvurusu yapma hakkını engelliyor. Onlara şiddet uyguladığı belgelenmiş bulunuyor. Avrupa dışındaki 20 sınır koruma makamıyla da çalışan Frontex, AB emperyalistlerinin göçmenlere karşı kullandığı bir şiddet aparatına dönüşmüş ve bunun için çok yönlü olarak güçlendirilip genişletiliyor.

Başlangıçta 6 milyon Euro bütçesi olan örgüt, bugün milyarlarca Euro'luk bir bütçe kullanıyor. Frontex'in bütçesi, 2019 ve 2020'de 500 milyon Euro'dan 2021-2027 döneminde önce 5,6, sonraki adımda ise 11 milyar Euro'ya yükselti-

liyor. 2027 yılına kadar 10 bin "uzman" istihdam eden kalıcı bir gücün oluşturulması, bu gücün kendi gemi, uçak ve araçlarının satın alınması öngörülüyor.

Suçu Yunanistan'a yükleyen bu kirli ve "karanlık" örgüt, mültecilerin yaşadıkları zulmün, zorla geri itmelerin ve ölümlerinin dolaysız sorumluluğunu taşımaktadır.

Yunanistan elbette ki mültecilere karşı zorbalık yapmakla lekelenmiş devletlerden biri. Nitekim Alarm Phone, "Denizdeki insanlar neden Yunan kuvvetleriyle karşılaşmaktan bu kadar korkuyorlar diye soruyoruz. Çünkü mülteciler, Yunan makamlarının yürüttüğü korkunç ve sistematik geri itmelerden haberdarlar" diyerek Yunanistan'ın işlediği suçlara dikkat çekiyor. Avrupa Komisyonu Başkanı von der Leyen'in bir zamanlar ifade ettiği gibi, Yunanistan "Avrupa'nın kalkını" haline getirildi ve mültecilerin Avrupa ülkelerine gitmesini engellemede zorbalığa başvuruyor. "Mülteciler, Yunan sahil güvenliği, polisi veya sınır muhafızları ile karşılaştıklarında genellikle şiddet ve ıstırapla karşılaşacaklarını biliyorlar. Sistematik geri itmeler nedeniyle, tekneler çok daha uzun rotalar izleyerek ve denizde hayatları riske atarak Yunanistan'dan kaçınmaya çalışıyor" vb. değerlendirmelere sıkça rastlanıyor.

Tüm ikiyüzlü açıklamalar ve vaatler bir yana, sorunu çözmek iddiasındaki Batılı emperyalistler, düzenledikleri zirvelerde on milyonların yaşamı üzerine tiksindirici pazarlıklar yapıyor, göçmenler için aşılabilir bir Avrupa kalesi yaratmak

için çırpınıyorlar. Mültecilerin karşısına kilometrelerce uzunlukta ve metrelerce yükseklikte dikenli teller örüyor, hücum botlarını harekete geçiriyor, sınırlara mayınlar düşüyor, mültecilerin Avrupa'ya ulaşmalarını engellemek için çeşitli ülkelere milyarlarca Euro rüşvet veriyor. Böylece sorunu nasıl çözmek istediklerini de ortaya koymuş oluyorlar.

Hal böyleyken AB şefleri, yaşanan son mülteci katliamı için timsah gözyaşları döküyor ve güya "trajik olaylardan derinden etkilendiklerini" söylüyorlar. Oysa yaşanan "trajik olaylar" onların mülteci karşıtı politikalarının kaçınılmaz sonucudur. Üç günlük yas ilan eden Yunanistan ile göçmenlerin önüne barikatlar kuran AB gerçekleşen katliamların dolaysız sorumluları arasındadır.

On milyonlarca insanın yerini yurdunu terk etmesine, yollarda ve denizlerde ölmesine, polis coplarıyla, dikenli tellerle, aşılabilir duvarlarla, hapishanelerle karşılaşmalarından, toplama kamplarında sefil bir hayat yaşamalarından, ırkçılığa ve aşağılanmalara maruz kalmalarından sorumlu olan AB'li emperyalistler ve işbirlikçileri, göçmenlik ve mültecilik sorununu yabancı düşmanlığı ve ırkçılığı kışkırtıp geliştirmenin de bir aracı olarak kullanılmaktadırlar. Böylece, işçi sınıfını bölüp parçalamak, sınıfın birliğini dağıtmak ve halklar arası düşmanlığı büyütme yoluna gitmektedirler. Bu tablo, emperyalist kapitalizmin vahşette sınır tanımadığını bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Almanya demiryollarında süresiz grev kapıda!

Almanya'da Demiryolu ve Taşımacılık Sendikası (EVG), 21 Haziran günü şubat ayından beri süren toplu sözleşme görüşmelerinde uzlaşma sağlanmadığını açıkladı. 22 Haziran günü ise sendika yönetim kurulu Alman Demiryolları'nda çalışan 110 bin üyesini süresiz grev için oylamaya çağırma hazırlığının başladığını duyurdu.

Süresiz grev oylamasının sonuçlanması dört ila beş hafta sürecek. Süresiz greve gidilebilmesi için üyelerin yüzde 75'inin süresiz greve "evet" oyu vermesi gerekiyor. Ancak bundan bağımsız olarak demiryollarında yeniden uyarı grevleri mümkün.

EVG, Alman Demiryolları'nın (Deutsche Bahn/DB) yanı sıra yaklaşık 50 demiryolu ve otobüs şirketinde de örgütlü. 180 bini DB çalışanı, yaklaşık 230 bin işçi için toplu sözleşmeleri sürdürüyordu. Sendika, kapitalistler üzerindeki baskıyı artırmak için Mart ve Nisan aylarında uyarı grevi çağırısı yapmıştı. Mayıs ayında, yaklaşık 50 saat sürmesi beklenen grev çağırısı EVG ve DB arasında zorunlu bir karşılaştırma üzerinde anlaşabildikleri için son anda önlendi. Ancak o zamandan beri devam eden müzakerelerde toplu sözleşme konusunda uzlaşmaya varılmadı.

EVG, üst ücret grupları için ayda en az 650 Avro veya yüzde on iki ücret artışı talep ediyor. Sözleşme süresi ise bir yıl olacak. Deutsche Bahn ise ücretleri iki aşamada: Aralık 2023 ve ardından Ağustos 2024'te 200 Avro'luk sabit bir oranda artırmayı öneriyor.

DB'nin bu teklifi küstahlıktan başka bir şey değil. Çünkü şu anki yüzde 7 enflasyon oranıyla bu, çoğu çalışan için reel ücret kaybı anlamına geliyor.

EVG, şirketin sözleşme için önerdiği 27 aylık süreyi çok uzun olarak değerlendiriyor.

SINIF DÜŞMANLARI SAHNEDE...

Sendika Başkanı Martin Burkert, Bayerischer Rundfunk ile yaptığı röportajda, "İşveren bize tahkim talebinde bulunursa, hızlı bir şekilde karar verebiliriz" dedi. Yani sendika süresiz greve çok da hevesli görünmüyor. Müzakere masasına her an dönülebilir.

Şirket sendika karşıtı propagandayı pervasızca sürdürüyor. Sendikayı uzlaş-

maya yanaşmamakla suçluyor, "zarar görenler çalışanlarımız ve yolcularımız" olacak diye demagoji yaparak sendikanın haklı ve meşru taleplerine karşı işçi ve emekçilerin vereceği desteği baltalamaya çalışıyor. Sermaye medyası da bu saldırıya katılmaya başladı. EVG'yi sorumsuzluk ve inatçılıkla suçlayan, sendikanın yalnızca bir güç gösterisiyle ilgilendiğini ima eden medya organlarından tutun da "at gözlüğü takan ve kafasını duvardan geçirmek isteyen inatçı bir kulüp" diyen gerici milletvekillerine kadar, sınıf düşmanları koro halinde işçilerin hak arama mücadelesini karalamaya çalışıyor.

EVG VE 50 ÖZEL DEMİRYOLU VE OTOBÜS ŞİRKETİ İLE TOPLU SÖZLEŞME

EVG, sadece DB ile değil, toplam 50 bin çalışanı olan 50 özel demiryolu ve otobüs şirketi ile de toplu pazarlık yapıyordu. 20 Haziran'da EVG Bayerische Regiobahn, Nordwestbahn ve Transdev Hanover gibi şirketleri içeren en büyük ikinci özel tren ve otobüs şirketi Transdev GmbH ile bir anlaşma yaptığını ve Transdevile'de 7800 çalışan için toplu sözleşme imzaladığını duyurdu.

21 aylık bir dönem için imzalanan sözleşme, 1 Kasım 2023'ten itibaren geçerli olacak. Buna göre başlangıçta 290 Avro ve 1 Ağustos 2024'ten itibaren 130 Avro'luk kademeli bir ücret artışı üzerinde anlaşma sağlandı.

EVG müzakerecisi bunu "büyük ve zorlu bir başarı" olarak kutlansa da sendika bürokratları farklı şirketler tarafından istihdam edilen 230 bin işçinin birleşik mücadele gücünü bölüyor. DB'deki 180 bin çalışanı sırtından bıçaklamakla kalmıyor, diğer yandan da işçiler için bu sonuç iki yıl daha reel ücret kaybı anlamına geliyor. Yani işçi sınıfının sendikal mücadelesinin gücü kullanılmadan uzlaşma sağlanıyor. Bu, sınıf düşmanı uzlaşmacı bir tutumdur. EVG yönetim kurulunun, DB yönetim kuruluna müzakerelere açık olduklarını söylemesi de sendikanın süresiz greve çok da istekli olmadığını gösteriyor.

ALMAN İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN ÖFKESİ BÜYÜYOR!

Alman emperyalizmi son yıllarda çok yönlü derin bir krizin içine girdi. Pandemi süreci ve yaklaşık bir buçuk yıldır Ukrayna'da süren savaş bu krizi daha da derinleştirdi. Enflasyon yükseldi, fiyat artışları yüzde 20'lere ulaştı. Emekçiler kirası ödenebilecek ev bulmakta zorlanmaya başladı. İlaç, enerji ve silah tekelleri kârlarına kâr katarken, işçi ve emekçilerin reel ücretleri düştü, giderek yoksullaştılar. Tüm bunlar doğal olarak işçi ve emekçilerin öfkesini arttırıyor.

Pandemi sürecinde "ara verilen" sendikal ve sınıf mücadelesi yükselmeye başladı. Grevlerde ücretlerin yüksel-

tilmesi, ücret artışının enflasyona göre ayarlanması, daha iyi çalışma koşulları gibi talepler tüm sektörlerde yükseltildi. Ülkeyi uzunca bir süredir yaşanmayan bir grev dalgası sardı.

2023 yılında toplu sözleşme görüşmeleri geçtiğimiz yıla nazaran daha sert ve mücadele ile geçti.

Taşımacılık sektöründe çalışanlar için de 2023, yaygın uyarı grevlerinin yaşandığı ve deneyimlerle dolu bir yıl oldu.

3 Mart'ta, yerel toplu taşıma işçileri, "Fridays for Future" (Gelecek için Cumalar) hareketiyle, yani gençlik kitleleri ile birlikte ücret artışları ve iklimin korunması için greve gitti.

27 Mart ise işçi sınıfında sınıf bilincinin yaygın olarak uyandığı bir gün oldu. Farklı sektörlerde örgütlü iki sendika, Birleşik Hizmet Sendikası (Ver.di) ile Demiryolu ve Taşımacılık Sendikası (EVG) birlikte üyelerini ortak bir greve çağırdı. 100 binden fazla sendika üyesi işçinin katıldığı "mega grev" ülke çapında ulaşımı felç etti. Bu adeta bir genel grevdi. Taşımacılık sektöründeki büyük grev gününde sendikalı işçiler neler yapabileceklerini gösterdiler!

Demiryollarında son süresiz grev 31 yıl önce yaşanmıştı. Ülke yeniden bir süresiz grev sürecine girer mi? Bunu belirleyecek olan, mücadele etme istek ve kararlılığını döne döne gösteren 180 bin demiryolu işçisinin alacağı tutumdur.

Dünyada grev ve eylemler...

Dünyanın birçok ülkesindeki işçi ve emekçiler, ücret, iş güvencesi ve diğer sosyal hakları için grev ve direnişler gerçekleştirerek seslerini yükseltmeye devam ediyor.

ARJANTİN'DE JUJUY EYALETİ'NDE PROTESTOLAR

Arjantin'de ülkenin kuzeyindeki Jujuy Eyaleti'nde faşist vali Gerardo Morales'e karşı aralarında ücret artışı talep eden öğretmenlerin de bulunduğu geniş çaplı grevler sürüyor. Protestoları bastırabilmek için Morales, 16 Haziran'da Kurucu Meclis'te "gösteri yasakları ve yerli topraklarına el konulması" da dahil demokratik haklar üzerinde önemli kısıtlamalar getirdi.

O zamandan bu yana halk inisiyatifleri, sendikalar ve yerli örgütlerin öncülük ettiği yaygın direnişler yaşanıyor. Polisin göz yaşartıcı gaz ve plastik mermilerle yaptığı büyük ve acımasız saldırılar tepkiyle karşılanıyor. Bu saldırganlığa karşı biriken tepkinin etkisiyle direniş ülkenin diğer bölgelerine de sıçradı.

ABD'DE OREGON'DA BİN 800 BAKICI GREV YAPTI

ABD'nin Oregon Eyaleti'nde üç Providence Health tesisinde çalışan bin 800 kişi beş gün sürecek bir greve çıktı. İşçiler daha iyi ücret, personelin artırılması ve bakım koşullarının iyileştirilmesini talep ediyorlar. Sendika, Providence Group'u hastaları, bakıma muhtaçları ve onlara bakan çalışanları değil, daha fazla kârı ön planda tutmakla suçluyor. Providence Group'un 51 klinik ve evi var. Görünen o ki, şirketler büyüdükçe daha saldırgan daha pervasız oluyorlar.

MEKSİKA ZACATECAS'TA ALTIN

MADENİ İŞÇİLERİ GREVDE

Meksika'nın Zacatecas Eyaleti'ndeki Peñasquito altın ve gümüş madeninde 2800 işçinin 7 Haziran'da başlattıkları grev devam ediyor. İşçiler, kâr paylaşımının yüzde 10'dan yüzde 20'ye çıkarılmasını talep ediyorlar. Newmont kapitalistleri sendikayla müzakere etmeyi reddederek hükümeti müdahale etmeye çağırdı.

Maden ocağı dünyanın en büyük altın üreticisi Newmont Group'a ait. ABD'li grup ayrıca bakır, gümüş, çinko ve kurşun da çıkarıyor. Newmont şirketi 5 bini sürekli, 25 bini dolaylı çalışanıyla Zacatecas Eyaleti'ndeki en büyük sermayedar durumunda.

İNGİLTERE'DE DEMİRYOLLARINDA TEMMUZ AYI GREVLERLE GEÇECEK

İngiltere'de demiryolu işçilerinin örgütlü olduğu RMT Sendikası 3 günlük greve gideceklerini duyurdu. Grev kararının demiryolu şirketlerinin yeni bir ücret teklifi yapmaması üzerine alındığı duyuruldu.

Kapitalistlerin pervasızlığına karşı 14 demiryolu şirketinde çalışan 20 bin demiryolu işçisinin 20, 22 ve 29 Temmuz

tarihlerinde greve gitmesi planlanıyor.

RMT üyeleri son 12 ay içinde üç kez grev kararı almıştı. Ancak özel demiryolu şirketleri işçilere geçinebilecekleri bir ücret vermeyi reddediyor. Demiryolu işçileri ise enflasyon üzerinde ücret talep ediyor.

Tren sürücüleri sendikası Aslef de greve hazırlanıyor. Haziran ayının başında Aslef üyesi 12 bin makinistin bir hafta içinde ikinci kez greve gitmesinin ardından, İngiltere genelinde demiryolu seferleri durmuştu. Aslef'in bir haftalık fazla mesai yasağı ilan etmesinin ardından temmuz ayında yeniden greve gitmesi bekleniyor. İngiltere'de aylardan beri devam eden grevler serisine yeni halkalar eklenecek. İşçi ve emekçiler kapitalistlerin ve hükümetin azgınlığına karşı mücadelede kararlı olduklarını gösteriyorlar.

ABD'DE HOLLYWOOD SENARİSTLERİNİN GREVİ SÜRÜYOR

Hollywood senaristlerinin 50 günlük grevini desteklemek için Los Angeles'ta düzenlenen gösteriye binlerce kişi katıldı. Senaristler, prodüksiyon stüdyolarıyla iş garantisi ve maaş güvencesi sağlaması

gereken yeni bir sözleşme talep ediyorlar.

Gösteride Amerikan Senaristler Birliği'nin (WGA) üyeleri yaptığı konuşmalar da yayın akışı sürerken bile senaristlerin gittikçe daha az kazandığını ifade ettiler. Senaristler yıllık dizi ve film üretiminde hızlı artış yaşandığını, kendilerinin ise zor şartlar altında çalıştıklarını ve daha az ücret aldıklarını söylüyorlar. Oysa yıllık dizi ve film üretiminde büyük bir artış var.

Hollywood'un "Biz olmadan hiçbir şeyleri olmazdı" diyen Amerikalı senarist ve komedyen Adam Conover, "açgözlülüğün kurumsallaştığı Hollywood'da sürdürülebilir iş" talebiyle mücadeleye devam ettiklerini söyledi. Conover, 50 gündür devam eden grevin başarıyla sonuçlanacağına inanıyor.

Pek çok aktör ve çalışan senaristlerin eylemini destekliyor. Gösteriye diğer bazı sendikalar da çağrı yapmıştı. Zira grev, işine ara veren birçok üretim şirketinin çalışanını da etkiliyor.

Senaristler en son, 2007 yılında greve gitmiş ve 100 gün süren bir iş bırakma eylemi yapmıştı.

İSPANYA'DA H&M MAĞAZALARINDA GREV

Dünyaca ünlü İsveçli giyim mağazası H&M'in İspanya'daki 4 bin kadar çalışanı, maaş artışı talebiyle indirim sezonunun başladığı ilk gün greve gitti. Grev nedeniyle 125 mağazadan 95'i kapalı kaldı. Tezgahtarlar ücret artışının yanı sıra iş yükünün ağır olması nedeniyle yeni personel alınmasını da talep ediyor. Grev CCOO ve CGT sendikaları çağrı yaptı.

Şirketin talepleri kabul etmemesi durumunda 26 Haziran'da başka bir grev gerçekleştirilecek. Temmuz başında da farklı grevlerin gerçekleştirilmesi planlanıyor.

Sırbistan'da hükümet karşıtı protesto

Sırbistan'da şiddet karşıtı gösteriler sürüyor. 24 Haziran günü de kitleler 8. kez sokağa çıkarak Vusiç hükümetine karşı protesto gösterileri düzenledi. Sadece Belgrad'daki protesto gösterilerine on binlerce kişinin katıldığı bildirildi. Bu kez gösteriler sadece Belgrad ile sınırlı kalmadı. Aralarında Novi Sad, Niş, Kragujevac gibi büyük kentler ile Kraljevo, Subotica, Vranje, Šabac ve Leskovac

gibi küçük kentlerde de gösteriler düzenlendi. Göstericiler Cumhurbaşkanı Vucic ile İçişleri Bakanı Bratislav Gasic'in istifa etmesi çağrısını yineledi. Protesto gösterilerine sol ve burjuva liberal partilerin yanı sıra halk hareketleri de çağrı

yaptı.

Protesto hareketi, toplam 18 kişinin ölümüne neden olan iki saldırının ardından başladı. Belgrad'da 3 Mayıs'ta bir ilkokulda 14 yaşındaki bir çocuk güvenlik görevlisi ve öğrencilere silahla ateş

açmış, saldırıda 9 çocuk ile bir güvenlik görevlisi hayatını kaybetmişti. Bu saldırıdan iki gün sonra 21 yaşındaki bir kişi, Mladenovac'ın Dubona köyünde, hareket halindeki araçtan otomatik tüfekle çevreye rastgele ateş açarak 8 kişiyi öldürmüştü.

Bu silahlı saldırıların ardından Sırbistan'da "Sırbistan şiddete karşı!" sloganıyla başlatılan gösteriler devam ediyor.

İsviçre'deki "Kadın Grevi" üzerine...

Son yıllarda pek çok ülkede ilham verici kitlesel kadın hareketlerine tanık oluyoruz. Kadın hareketinin güçlendiği ülkelerden biri de İsviçre'dir. 8 Mart, 25 Kasım ve özellikle de "Kadın Grevi", İsviçre'de en kitlesel eylemlerin yapıldığı tarihler arasında yer alıyor. Kadın greviyle İsviçre, son on yılların en kitlesel kadın seferberliklerine sahne oluyor. Yüz binlerce kadın, "Eşit işe eşit ücret!" başta olmak üzere özgün talepleri uğruna mücadele ediyor. İlki 1991, ikincisi 2019'da yapılan kadın grevleri -1918 ulusal grevi hariç- İsviçre'de son 30 yılın "en büyük halk seferberlikleri" oldu. Yapısal sorunlara dikkat çekmek için her iki greve de yüz binlerce kadın katıldı. Her iki grevde de "Eşit işe eşit ücret!" temel talepti. Ücret sorununun her zaman toplumsal cinsiyet eşitliği talebiyle yapılan eylemlerin gündeminde olması şaşırtıcı değil. Bu talep 1991, 2019 ve 2023'te İsviçre'de yapılan grevlerin merkezinde durduğu gibi, dünya çapındaki kadın hareketlerinin de ana temasıdır aynı zamanda.

Kapitalizmin vitrini, "refahın ve demokrasinin" beşiği kabul edilen İsviçre'nin kapitalist düzeni, kadınların yaşam koşulları söz konusu olduğunda -sanılan aksine- özellikle geridir. Kadınlar için oy hakkının bile İsviçre'de ancak 1971 yılında kabul edilmesi, gericiğin örneklerinden biridir. Lichtenstein Kantonu'nda kadınlar bu hakka kavuşmak için 1984'e, Appenzeller'de ise 1990 yılına kadar beklemek zorunda kaldı. 7 Şubat 1971'de federal düzeyde kadınların oy hakkının kabulü, büyük kutlamalara vesile olduğu gibi çeşitli kadın örgütlerinin kurulmasına da konu edildi. Kadın hakları örgütleri, "Eşit işe eşit ücret!" talebi başta olmak üzere, ayrımcılık ve tacize, kadına yönelik şiddete, aile içi şiddete, pornografiye, ırkçılığa, işyerinde cinsel tacizle mücadele ve cinsiyetçiliğe karşı bir dizi eylemler örgütledi ve somut talepler ileri sürdü. "Kadın isterse, her şey durur!" sloganı altında 14 Haziran 1991'de gerçekleştirilen kadın grevi, beklenmedik şekilde yüz binlerin katıldığı güçlü bir "eşit haklar" gösterisine dönüştü.

Katılımı engellemeye çalışan kapitalistler grev yasağı, maaş kesintisi, işten çıkarma gibi tehditler savursa da bu işe yaramamış, beklenenin çok üzerinde

kadın greve katılmıştı. Kadınlar kimi işyerlerinde kısa süreliğine işi bıraktı, işte, sokakta, parklarda, meydanlarda, fabrikaların, dükkanların ve şirketlerin önünde toplandı. Grev yasakları tanınmadı. Birçok yerde uzun molalar, pankartlar asmak, grev butonu takmak, oturma eylemleri, sokak tiyatrosu, imza toplama etkinlikleri, stant eylemleri, bildiri dağıtımı, sokaklarda pankartlar asmak gibi eylem ve etkinlikler düzenlediler. 2019 yılındaki grev ise, merkezinde "Eşit işe eşit ücret!", "Kısa çalışma saatleri" taleplerinin bulunduğu, cinsiyetçiliğe karşı mücadele istemlerinin yükseldiği, yarım milyon kadının katıldığı dev bir gösteriye dönüştü.

"Kadın grevi" yerine, "Feminist grev" olarak isimlendirilen bu yılki grevin 1991 ve 2019'dakilerin birikimi üzerine inşa edilmesi ve "üçüncü büyük grev" olarak "tarihe geçmesi" amaçlanıyordu. Zürih Feminist Grev Kolektifi'nden Anna-Béatrice Schmalz, ülke çapında bir greve tek-rar neden ihtiyaç duyulduğunu "Eşitlik hala sağlanamadı, bu yüzden sokaklardan gelen baskıya ihtiyaç var" sözleriyle ifade ediyor. Eşitlik sağlamak bir yana, 2019'daki kadın grevinde sağlanan tarihi kitlesel seferberliğe rağmen, o zamandan beri kadınların durumu kötüleşmeye devam etti. Kadınların emeklilik yaşının

65'e çıkarılması, kadınlara vurulan büyük bir darbe oldu.

Dolayısıyla "Feminist grev" kolektifinden bir temsilci, "14 Haziran 2023'te güçlü bir feminist grev çağrısı yapıyoruz. İşte, evde, eğitimde, tüketimde ve kamusal alanlarda grev yapacağız. Ataerkil ve kapitalist sistemde bir değişiklik için somut, acil ve gerekli taleplerde bulunuyoruz" derken, sorunun kaynağına dikkat çektiği gibi, çetin ve uzun bir mücadele döneminin kadınları beklediğine de işaret etmiş oldu. Sendikalar da bu yılki grevde çalışma hayatındaki kadınların durumuna odaklandı. Eşit işe eşit ücret, daha yüksek emekli maaşı, daha kısa çalışma saatleri, doğum izninin getirilmesi ve işyerinde cinsel saldırılara karşı sıfır tolerans talep ediyorlar.

"GREV Mİ, KİTLESEL SİYASİ PROTESTO MU?"

"Kadın grevi / feminist grev" eylem ve protestolarına elbette ki sadece çalışan kadınlar değil, yanı sıra öğrenciler, ev kadınları, işsiz kadınlar ve hatta kendi hesabına çalışan kadınlar da katılıyor. Grev, çalışan kadınların üretimden gelen güçlerini kullanarak üretim alanlarında topluca iş bırakmak biçiminde de gerçekleşmiyor. Dolayısıyla yapılanın "grev

mi kitlesel bir protesto mu?" sorusu yanıtlanmaya değerdir. Çalışan kadınların toplu iş bırakması, en etkili mücadele ve hak alma aracıdır. Çünkü üretim durdurularak kapitalistler en çok etkilendikleri yerden vurulmuş olunuyor. Tabir uygunsa üretimin durdurulması, kapitalistleri "Aşıl topuğu"ndan vurmak anlamına gelir. Bu nedenle "Kadın grevleri" sembolik bir eylem günü değil de kolektif olarak iş bırakmak, fiilen genel grev biçiminde gerçekleştirilseydi çok daha etkili olurdu.

İsviçre'de kadınların %75'inden fazlası istihdam ediliyor. Bu, AB üyesi ülkelerin çoğundakinden daha yüksek bir orandır. Eşit işe eşit ücret kağıt üzerinde yasal olmasına rağmen, İsviçre'de erkeklerle kadınlar arasında hala %18'den fazla ücret farkı var. Öte taraftan tüm ücretlilerin yaklaşık üçte biri, (yaklaşık 1,5 milyon işçi), bin 600 büyük şirkette çalışıyor. İhracatın %80'i ve GSYİH'nın %30'u bu büyük fabrikalarda üretiliyor. Dolayısıyla işçi sınıfının, çalışan kadınların güçlü olduğu, gücünü grev biçiminde kullanabilecekleri, kapitalistlere ise gerçekten geri adım atabilecekleri merkezlerdir buralar. Bundan dolayı "Kadın grevi"nin de esas merkezleri buralar olabilmeli. Örneğin en büyük 100 şirkette yapılacak gerçek bir "Kadın grevi" üretimi felç edeceği gibi kapitalistleri büyük tavizler vermeye

de zorlayabilir.

Eşit işe eşit ücret, ücretlerin artırılması, çalışma saatlerinin kısaltılması, daha yüksek emekli maaşları, emekli yaşının yükseltilmemesi, asgari ücretin yükseltilmesi, doğum izninin getirilmesi, her ebeveyn için çocuk başına en az bir yıl ebeveyn izni ve işyerinde cinsel saldırılara karşı sıfır tolerans gibi talepler, özellikle çalışan kadınların talepleridir. Bu taleplerde sınıfsal boyut cinsel boyuttan çok daha baskındır. Talepler, kadın mücadelesinin aynı zamanda bir sınıf mücadelesi olduğunu gösteriyor. Sınıfın gücü ise kapitalist üretimin merkezinde oynadığı etkin rolden gelmektedir. Sınıfın en güçlü mücadele aracı olan grevin bu alanlarda gerçekleşmesi, üretimi durdurması halinde gerçek hedeflerine ulaşması açısından çok daha işlevsel olurdu.

Kapitalistler, kârlarını arttırmak için ücretleri düşürme, emekli maaşlarını asgaride tutma ve çalışma saatlerini uzatma yoluna giderler. Buna karşı en etkili ve sonuç alıcı mücadele araçlarından biri, üretim alanlarında örgütlü iş bırakma eylemi, yani grevdir. Kadın grevlerinde olmayan da budur. "Kadın Grevi" kolektiflerinden bir temsilci, "birçok eşitsizliğin kökleri iş dünyasındadır" derken temel bir gerçeğe dikkat çekmiş oluyor. Dolayısıyla kadın grevinin hedeflerini hayata geçirmek için "grevi" ve mücadeleyi fabrikalara, işletmelere ve çeşitli sektörlerle taşımak gerektiği açıklar.

Fakat tüm bunlara rağmen, İsviçre Kadın Grevi, cinsiyetçilikten, düşük ücretlerden ve çifte sömürü ve baskının yükünden bıkmış kadınların pasif isyanının "militanca" sokağa taşınması ve giderek radikalleşmesinin bir ifadesidir. Kadın grevi hareketiyle birlikte İsviçre'de de kadın sorunu tüm yakıcılığıyla toplumun gündemine taşınmış olmakla kalmadı, büyük kadın kitlesinin politikleşmesinde önemli bir rol oynadı. 14 Haziran, kadınlara yönelik baskıya karşı mücadele etme ihtiyacının ne kadar büyük olduğunu etkileyici bir şekilde gösterdiği gibi, kadın hareketinin giderek politikleştiğinin de verilerini sunuyor. Kitlesel yürüyüşlerde taşınan pankartlar, atılan sloganlar ve yapılan konuşmalar bunu gösteriyor. Onlarca yıllık sessizliğin ardından, İsviçre'de kadınlar, siyasi sahneye geri dönüyor ve hak kazanma mücadelesinde inisiyatifini eline alıyor. Yanı sıra bu grevler, kadın mücadelesinin gerçek bir sıçrama potansiyeline sahip olduğunu da ortaya koyuyor.

CİNSİYETÇİLİK VE ŞİDDET...

Kadınların ezilmesi-sömürülmesi, baskı altında tutulması, horlanıp aşağılanması, her türlü şiddete maruz kalması, cinsiyetçiliğin ve ayrımcılığın hedefi

olması elbette ki sadece fabrikalarla, işletmelerle, çeşitli çalışma sektörleriyle sınırlı değil. Bu, toplumsal yaşamın her alanı için geçerlidir. 2019'da yapılan bir anket, beş kişiden birinin cinsel şiddete maruz kaldığını göstermişti. Ayrıca, şiddete uğrayanların yarısı bu konuda kimseyle konuşmuyor. Tüm cinsel saldırıların sadece %1'i rapor ediliyor. Bu şaşırtıcı değil. Zira kadınlar, mevcut kurumlardan şiddet veya tacize karşı çok az koruma bekleyebileceklerini biliyorlar ve sıklıkla ek engeller ve cinsiyetçilikle karşılaşılıyor. İsviçre kadın danışma merkezlerine 2021'de 2020'ye göre neredeyse %12 daha fazla cinsel şiddet bildirim yapıldı. Hal böyleyken aşırı sağcı parti SVP, kürtaj haklarını kısıtlamak için iki girişim başlattı.

Özellikle genç kadınların yaşam koşulları, sistemin genel durumu hakkında çok şey anlatıyor. 2020'den 2021'e kadar akıl sağlığı sorunları nedeniyle hastaneye başvuranların sayısında %17'lik bir artış oldu. 10-14 yaşındakiler için bu oran %60'lara ulaşıyor. Gösterilen sebepler arasında, genel kriz, salgın, savaş, iklim krizi, toplumsal eşitsizlik ve enflasyon var. Gençler ve özellikle genç kadınlar artık bu sistemde bir gelecek göremiyorlar. Kapitalist sistemde gelecek, kadınlara, haklarına ve yaşam koşullarına yönelik daha fazla saldırı anlamına geliyor. Cinsel taciz, tecavüz, kadına yönelik şiddet, aile içi şiddet, pornografi, ayrımcılık ve ırkçılık, kadınların toplumsal yaşamın her alanında maruz kaldığı gündelik saldırılardır. Gündelik olarak artan cinsiyetçi-

lik, ırkçılık, transfobi gibi saldırılara karşı, sendikalarda ve diğer alanlarda mücadele etmek özel bir önem taşıyor. Zira işçiler arasında cinsiyetçi önyargıların güçlü olduğu, bu nedenle işçi hareketi içinde cinsiyetçiliğe karşı mücadelenin de temel bir öneme sahip olduğu biliniyor.

Kadına yönelik her türlü saldırı, sınıflı toplumun ayrılmaz bir parçası ve kaçınılmaz sonucudur. Dolayısıyla kadın hakları uğruna mücadele, kapitalizme karşı sınıf mücadelesinin bir parçası olabildiğinde çok daha etkili olacaktır.

KAPİTALİZMDE GELECEK YOK!

Özellikle de son kırk-elli yılda kadın mücadelesinin bir ürünü olarak federal düzeyde yasal anlamda bir dizi kazanımlar elde edildi. 1991'deki İsviçre kadın grevine 500 binden fazla kadın katıldı. Bu mücadelenin sonunda "Eşit Ücret Yasası" çıktı. Ancak bu sembolik taviz pek bir şey değiştirmede. Dolayısıyla "Kadın Grevi"nin tüm temel talepleri çözülmeden yerli yerinde duruyor. İsviçre kapitalizmi de kadınların yaşam koşulları söz konusu olduğunda son derece geridir. Büyük kitlesel kadın seferberliğine rağmen temel talepler karşılanmak bir yana, kadınların sorunları ağırlaşmaktadır. Dünya çapında olduğu gibi İsviçre'de de kriz, daha çok kadın işçilerin sırtına yıkılıyor. Kadınların emeklilik yaşı yükseltildi, pandemi sırasında daha fazla kadın işini kaybetti. Kadınların yoğun şekilde çalıştığı sektörlerdeki koşullar, özellikle bakım sektöründe keskin bir şekilde kötüleşti. Aile içi şiddet, cinsiyetçilik, ayrımcılık ve kadın

erkek arasındaki klasik rol dağılımı arttı.

Cinsiyetçilik ve cinsel şiddet, İsviçre dahil olmak üzere bugün hala günlük yaşamın bir parçasıdır. Dünya Sağlık Örgütü'ne göre, dünya çapındaki tüm kadınların %35,6'sı (yüksek gelirli ülkelerde %32,7) yaşamları boyunca, çoğunlukla eşleri tarafından uygulanan fiziksel veya cinsel şiddete maruz kalıyor. Bildirilmeyen vakaların sayısı ise çok yüksek. İsviçre'de bu tür tacizlere-saldırılara maruz kalan kadınlara yönelik yardımlar çok yetersiz. Kadın sığınma evlerinin çatı organizasyonu DAO'ya göre, 2017'de korunmak isteyen bin 200'den fazla kişi geri çevrilmek zorunda kaldı. Aile içi şiddete maruz kalan kadınların sığınma yeri olması gereken kadın konukevleri aşırı kalabalık ve yetersizdir. Bu tür yerler ayakta kalmak için finansman ve bağışlara bağımlı.

Tüm bu belalardan kurtulmak, iyi yaşamak için yeterli ücretlere, çalışma saatlerinin düşürülmesine, eşit ücrette, herkes için ücretsiz sağlık sistemine, ücretsiz kreşlere, düşük kiralara, işyerlerinde, okullarda ve mahallelerde ücretsiz kantinlere, çocuk bakımının toplumsallaşmasına, kadınların ekonomik bağımsızlıklarını kazanmasına vb. ihtiyaç var. Ancak esas sorun bu taleplerin nasıl kazanılacağı noktasında düğümleniyor. Yanıtı ise kadın hakları uğruna gündelik mücadelenin anti kapitalist bir perspektifle ele alınması, devrimci bir program, örgüt ve önderlik ihtiyacının karşılanmasıdır.

DGB MYK Haziran ayı toplantısı sonuçları...

Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için mücadeleye!

DGB MYK, haziran ayı toplantısında, dünya ve Türkiye'deki siyasal gelişmeler ve gençliğin gündemlerini ele alarak değerlendirdi. Yaz döneminde başta deprem bölgesi ile dayanışma olmak üzere çeşitli planlamalar yapıldı.

14-28 Mayıs seçimlerinin sonuçları toplumun geniş kesimlerinde büyük bir umutsuzluk havası yarattı. Seçim döneminde AKP-MHP iktidarının öne çıkardığı gerici-şoven söylemler, LGBTİ+ karşıtlığı toplumdaki gericiliği ve ayrımcılığı daha da derinleştirdi. Bunun yanı sıra burjuva düzen partilerinin topyekün olarak dillendirdiği "mülteci karşıtlığı" ve ırkçı söylemler de bir başka sorun alanını oluşturdu.

Seçimlerle birlikte arka plana itilen deprem bölgesinde sorunlar ise tüm yakıcılığını sürdürüyor. Yüz binlerce insan nitelikli barınma koşullarına erişebilmiş değil. Yazla birlikte artan sıcaklar çadır ve klimasız prefabriklerde kalınmasını imkansız hale getiriyor. Salgın hastalıklar artmış durumda. Deprem bölgesindeki binlerce çocuk, iktidarın çözümü öncelik görmediği çeşitli bahaneler sonucu eğitim hakkından tamamen mahrum kaldı. Ayrıca depremi yaşamış ve deprem bölgesinde yaşayan on binlerce genç geçtiğimiz günlerde gerçekleştirilen lise ve üniversiteye geçiş sınavlarına eşit koşullarda katılmadı.

6 Şubat'ta yaşanan depremin ardından tekrar online eğitime geçilmesi ile

birlikte eğitimde var olan tahribat daha da derinleşti. Depremde anlamlı bir dayanışma örgütleyen üniversiteli gençliğin dinamik tablosundan ve öfkesinden korkan sermaye iktidarı, online eğitim kararı vererek, pandemi ile birlikte yaşanan kayıpları 1,5 seneyi 2 seneye çıkardı. Birçok öğrenci online eğitime uygun ekipmanı olmadığı için ya da online eğitimi niteliksiz bulduğu için eğitimine ara verdi. Kapatılan yurtlar-evler barınma krizini daha da derinleştirdi. Ardından başlatılan hibrit (karma) eğitimin birçok üniversitede bir karşılığı olamadı. Zira barınma sorununu çözemeyen öğrenciler üniversitelerine gelemediler.

Gençlik, ekonomik krizden de payını alıyor. Ekonomik krizin de etkisiyle vakıf üniversitelerinde başlayan zam furçasına karşı gelişen eylemliliklerde bir başka önemli gündem olarak karşımızda duruyor. Çoğunlukla emekçi çocuklarının gidebildiği bir dizi vakıf üniversitesinde

(Okan, Aydın, Üsküdar üniversiteleri) tıpkı geçen sene olduğu gibi bu sene de zamlara karşı eylemler gerçekleştirildi.

Sermaye devleti, seçimlerin ardından gençlik hareketinde/mücadelesinde öne çıkan BOUN ve ODTÜ olmak üzere birçok üniversitede yasak ve saldırılarını arttırdı. Her türlü eylem, gösteri, toplantı ve "dikilmek" BOUN'ün kayyım rektörü tarafından yasaklanırken, ODTÜ'de ise Onur Ayı kapsamında yapılmak planlanan eylemlere saldırılar gerçekleştirildi.

Toplumda yaratılan karamsarlık tablosunu parçalamak, ekonomik krizin faturasını ödememek, deprem bölgesinde var olan yakıcı sorunların önüne geçilebilmek, üniversitelerdeki baskı ve şiddet ortamını yırtıp atmak, nitelikli eğitim hakkına sahip çıkmak için örgütlü mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir. Bu gündemler kapsamında DGB MYK olarak çeşitli tartışmalar yürüttük ve önümüz-

deki döneme dair kararlar aldık:

- Gençliğin önündeki önemli gündemlerden biri mezuniyet törenleridir. Mezuniyetler başta ODTÜ ve Boğaziçi Üniversitesi olmak üzere öğrencilerin sözünü söylediği birer eylem alanına dönüşmektedir. Bu eksende gerçekleşecek mezuniyet törenlerini takip edecek ve desteğimizle güçlendireceğiz.

- Yaz döneminde de gençlik kitlelerine dönük politik propaganda ve ajitasyon faaliyetimizi bulduğumuz her alanda kesintisiz olarak sürdüreceğiz. Bu kapsamda güncel siyasal gelişmelerle bağını kuracağımız kitap, film ve drama gibi atölyeler gerçekleştireceğiz.

- Yaz çalışmasında deprem bölgesi için başlatılan dayanışma ve imza kampanyamızı sürdüreceğiz. Bu kapsamda dayanışmayı "hesap sorma" temelinde örgütleyecek ve deprem bölgelerini yalnız bırakmamak için deprem bölgelerine gidişler örgütleyeceğiz.

- Gerçekleştireceğimiz atölye çalışmalarının üretimlerini deprem bölgelerine taşıyacağız.

- Bugün içinde bulunduğumuz koşullar, haklar, özgürlükler, gelecek mücadelesinin tüm güncelliğini ve yakıcılığını bir kez daha göstermektedir. Bu eksende "Haklar, özgürlükler ve gelecek" mücadelesi yaz çalışmamızda en temel politikamız olacaktır.

DEVİRMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ
HAZİRAN 2023

Devrimci Gençlik Birliği, yaptığı çağrı ile yaz boyunca İstanbul'da atölyeler gerçekleştireceğini duyurdu. Yaz atölyelerinde ortaya çıkacak üretimi ağustos ayında deprem bölgesine taşıyacağını duyuran DGB'nin atölyelere ilişkin çağrısı şu şekilde:

YAZ ATÖLYELERİNDE BULUŞUYORUZ!

Üniversitelerimizde bir "online" dönem daha kapandı. Çoğumuz yaz sürecinde geçinebilmek ve okuyabilmek için çalışmak zorunda kalacak. Online eğitimle uzaklaştırıldığımız üniversitelerimizle, kampüslerimizle, arkadaşlarımızla mesafemiz her geçen gün büyüyor! İşte bizler bu mesafeyi tanımıyor, bir araya geliyoruz! Yaz sürecinde gerçek-

DGB'den yaz atölyelerine çağrı

leştireceğiz film okuma, drama ve kitap okuma atölyelerinde buluşuyoruz.

Drama Atölyesi: "Gerçek hayatta seyirciye yer yoktur. Herkes katılır yaşamı"

"Ölümsüz ağaçlar dikmeye" çıktığımız yolda çocuklara bir günlüğüne dünyayı vermek için deprem bölgesindeki çocuklara yönelik tiyatro hazırlığı yapacağımız, birlikte yazıp birlikte oynayacağımız drama atölyemizde senin de yerin hazır.

Temmuz ayı programı

- Politik tiyatro nedir ve drama egzersizleri

- Drama egzersizleri ve kalem bizde
- Çocuk hakları üzerine drama çalışması

Ağustos ayı programı

- Çevre hakları üzerine drama çalışması
- Deprem bölgesindeki tiyatro için hazırlıklar

Kitap atölyesi

İçinde yaşadığımız kapitalist düzen insanlığı yok oluşa sürükleyen barbarlık sistemidir. İşte biz de bu düzeni anlamak ve değiştirmek için ilk adımı atıyor ve marksizm ideolojisini öğreniyoruz. Marks'ın da dediği gibi "Bugüne kadar

filozoflar dünyayı yalnızca çeşitli biçimlerde yorumlamışlardır; oysa aslanan dünyayı değiştirmektedir."

Okunacak kitaplar

- Komünist Manifesto
- Ütopyadan bilime sosyalizm
- Ailenin, özel mülkiyetin ve devletin kökeni

Devlet ve Devrim

- Sosyalizm ve Savaş

Film okuma atölyesi

Güncel konulara dair film okumalarında buluşacağız. Hep birlikte izleyip hep birlikte yorumlayacağız.

Temmuz ayı programı

- Yol
- Le seromoni

Sivas Katliamı 30. yılında...

**Katliamın hesabını
emekçiler soracak!**